

Γιάννης Βερβενιώτης

κ ρ ε α τ ό π ι τ α

ΑΘΗΝΑ 2019

Ο Γιάννης Βερβενιώτης γεννήθηκε το 1990 στην Αθήνα. Είναι ηθοποιός, απόφοιτος της δραματικής σχολής του Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κουν και του τμήματος Ναυπηγών μηχανικών Τ.Ε. του ΤΕΙ Αθήνας. Παρακολουθεί σεμινάρια θεατρικής γραφής.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6983140986

E-mail: johnverveniotis@yahoo.com

Το θεατρικό έργο *κρεατόπιτα* του Γιάννη Βερβενιώτη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ (6 και η ΦΩΝΗ):

ο ΤΖΕΙΜΣ (30 ετών), η ΤΖΑΝΕΤ (75 ετών), η ΛΙΑΥ (45 ετών), ο ΝΤΟΥΤΚΑΛ (50 ετών), ο ΚΕΝΕΘ (25 ετών), η ΚΛΕΡ (30 ετών), η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΤΖΕΙΜΙ (80 ετών)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Ο Τζέιμς Μακένζι, ως άλλος Άμλετ, δέχεται μια εντολή σκοτωμού και εκδίκησης, από το φάντασμα του παππού του. Έτσι βάζει σκοπό να δημιουργήσει μια νέα τάξη στην αταξία της ζωής του και των ανθρώπων που τον περιβάλλουν. Πρέπει να τιμωρήσει έναν από τους καλεσμένους του, στο Χριστουγεννιάτικο τραπέζι, στον πύργο της οικογένειας Μακένζι. Ο Τζέιμς παλεύει να ισορροπήσει ανάμεσα στο λογικό και στο παράλογο, όμως τα γεγονότα θα ξεφύγουν και θα εξελιχθούν απρόοπτες καταστάσεις. Το μενού περιλαμβάνει τα πάντα. Θανάτους, αυτοκτονίες, ανθρωποφαγίες και μια υπέροχη κρεατόπιτα. Ένα έργο που παλινδρομεί ανάμεσα στην μαύρη κωμωδία και στο μεταφυσικό δράμα. Καλή σας όρεξη!

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνή 1^η

(Πύργος των Μακένζι. Κάπου στην Σκωτία. Σήμερα. Χριστούγεννα. Πρωί. Σαλόνι. Η Τζάνετ κάθεται στην πολυθρόνα της και σιγοτραγουδάει μια παλιά Σκωτσέζικη μελωδία. Μπαίνει η Λίλυ.)

ΛΙΑΥ: Καλημέρα, αγαπημένη μου.

ΤΖΑΝΕΤ: Καλημέρα, κορίτσι μου.

ΛΙΑΥ: Χρόνια πολλά.

ΤΖΑΝΕΤ: Χρόνια πολλά, Λίλυ μου.

ΛΙΑΥ: Δεν άργησα;

ΤΖΑΝΕΤ: Τι ώρα είναι;

ΛΙΑΥ: Οκτώ.

ΤΖΑΝΕΤ: Όχι καθόλου. Θα μπορούσες βέβαια να έρθεις και πιο αργά. Να ξεκουραστείς. Χριστούγεννα είναι.

ΛΙΑΥ: Μα έχουμε τραπέζι. Έπρεπε να έρθω νωρίς, να συνεννοηθούμε. *(Μικρή Παύση)* Για να ξεκινήσω τις ετοιμασίες.

ΤΖΑΝΕΤ: Α ναι. *(Μικρή Παύση)* Δεν έχει δουλειά σήμερα, ε;

ΛΙΑΥ: Όχι, τίποτα. Μέρες έχει να πεθάνει κάποιος.

ΤΖΑΝΕΤ: Σήμερα, πρέπει να προσέχουμε πάντως.

(Παύση)

ΛΙΑΥ: Αν θες, μπορούμε να μην το κάνουμε.

ΤΖΑΝΕΤ: Όχι. Τα είπαμε αυτά.

ΛΙΑΥ: Δεν υπάρχει πρόβλημα. Θα φάω με τον Ντούγκαλ και-

ΤΖΑΝΕΤ: Όχι, Λίλυ, μου. Αφού τα κανονίσαμε αυτά. Ο Τζέιμς είναι ανένδοτος.

ΛΙΑΥ: Ναι, αλλά δικός σου άντρας είναι.

ΤΖΑΝΕΤ: Ήταν.

(Παύση)

ΛΙΑΥ: Τι θες να φτιάξω;

ΤΖΑΝΕΤ: Τα γνωστά. Ότι φτιάχνουμε κάθε χρόνο. Αυτά που του άρεσαν.

ΛΙΑΥ: Πίστευα ότι δεν θα θες.

ΤΖΑΝΕΤ: Ειδικά φέτος πρέπει. Θα φάμε και θα πιούμε, όπως ακριβώς του άρεσε. Θα γιορτάσουμε αυτήν την ημέρα, όπως κάναμε όλα αυτά τα χρόνια. Ημέρα μνήμης για εμάς.

(Παύση)

ΛΙΑΥ: Ήθελε όλα να είναι στην εντέλεια.

ΤΖΑΝΕΤ: “Δεν είναι αρκετά ζεστό το φαγητό, αγάπη μου. Το παιδί, δεν θα το φάει” μου φώναζε συνέχεια. Και εγώ, το ξαναζέστανα και ο Τζέιμς τελικά, δεν το έτρωγε. Του φτιάχναμε κάτι άλλο. Πάντα. Και εκείνος έλεγε πως δεν πειράζει. Και όντως, Λίλυ, δεν πείραζε.

ΛΙΑΥ: Πάντως, μαγείρευε καταπληκτικά.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, όποτε ήταν σπίτι, δεν με άφηνε να πατήσω το πόδι μου στην κουζίνα.

ΛΙΑΥ: Ελπίζω να καταφέρω να προσεγγίσω, έστω λίγο την μαγειρική του. Η κρεατόπιτα του ήταν απίστευτη.

ΤΖΑΝΕΤ: Πράγματι. *(Μικρή Παύση)* Ξέρεις πώς γνωριστήκαμε;

ΛΙΑΥ: Δεν νομίζω ότι μου το έχεις αναφέρει.

ΤΖΑΝΕΤ: Ήταν καλοκαίρι. Βρισκόμουν στο Ινβερνές, για δουλειές του πατέρα μου. Δούλευα πολλές ώρες και δεν είχα φάει. Έφτασε βράδυ και ήμουν έτοιμη να λιποθυμήσω. Έτσι, αποφάσισα να βγω να τσιμπήσω κάτι. Μόνο ένα εστιατόριο ήταν ανοιχτό. Μπήκα μέσα, στο πρώτο που βρήκα. Μου είπαν ότι η κουζίνα μόλις έκλεισε. Απελπίστηκα. Ένας κύριος καθόταν και τελείωνε το γεύμα του. Ήταν ο τελευταίος πελάτης που δέχτηκαν να σερβίρουν. Ήταν ο Τζέιμι. Ο γλυκός μου. Με είδε έτσι και με κάλεσε στο τραπέζι του. Να φάμε μαζί. Έτρωγε κρεατόπιτα. Το συγκεκριμένο μαγαζί έβαζε κρέας από εντόσθια προβάτου, σε μορφή κιμά. Όπως φτιάχνονται και τα haggis. Εγώ, δεν το είχα δοκιμάσει μέχρι τότε. Μου φαινόταν αηδιαστικό. Απαίσιο. *(Μικρή Παύση)* Μέχρι εκείνη την στιγμή, που με έπεισε ο Τζέιμι να φάω. Δοκίμασα και ξετρελάθηκα. Ήταν πολύ νόστιμη η πίτα. Από τότε, την τρώω συνέχεια. Ήταν το πιάτο μας. Από εκείνο το βράδυ και μετά δεν χωρίσαμε ποτέ. Ήταν έρωτας με την πρώτη ματιά. *(Μικρή Παύση)* Και τώρα, έχασα και τον έρωτα μου και την ματιά μου.

ΛΙΑΥ: Ήσασταν το πιο αγαπημένο ζευγάρι που έχω δει. Σας θαύμαζα.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι. Αν μη τι άλλο ζήσαμε καλά. Αγαπημένοι. Δεν έχω παράπονο. Ακόμα και τον θάνατο του παιδιού... Αν δεν τον είχα κοντά μου, δεν ξέρω τι θα έκανα. Ίσως αυτοκτονούσα. Με στήριξε όσο κάνεις. Έκανε τα πάντα για να είμαι καλά.

(Παύση)

ΛΙΑΥ: Σε παρακαλώ. Μην τα σκέφτεσαι τώρα αυτά.

ΤΖΑΝΕΤ: Δεν γίνεται αγάπη μου, να μην τα σκέφτομαι. Είναι Χριστούγεννα. Ό, τι κακό έχει βρει αυτήν την οικογένεια, αυτήν

την ημέρα έχει γίνει. Είναι κάτι σαν κατάρα. Άλλοι γιορτάζουν την γέννηση του Χριστού και εμείς τους θανάτους μας.

ΛΙΑΥ: Φέτος θα αλλάξουν τα πράγματα. Θα δεις. Θα περάσουμε πολύ όμορφα. Στην μνήμη του Τζέιμι. Στην μνήμη, όλων αυτών που έχουν φύγει. Να είσαι σίγουρη.

(Παύση)

ΤΖΑΝΕΤ: Να φτιάξεις και τα αυγά που αρέσουν στον Τζέιμς. Και την υπέροχη τούρτα καρότο, που δεν χορταίνω να τρώω.

ΛΙΑΥ: Ναι θα φτιάξω και haggis. Από εχτές τα παιδεύω. Αλλά νομίζω, ήρθε η ώρα να φύγω. Έχω και μια κρεατόπιτα να βάλω στον φούρνο.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, κορίτσι μου, πήγαινε. Σας περιμένω. Θα έρθει και ο Κένεθ τελικά;

ΛΙΑΥ: Ναι, φυσικά. Αυτές τις ημέρες είναι εδώ. Και πολύ χαρούμενος που θα έρθει στο τραπέζι.

ΤΖΑΝΕΤ: Και εγώ χαίρομαι. Έχω να τον δω καιρό.

ΛΙΑΥ: Ναι. *(Μικρή Παύση)* Με χρειάζεσαι κάτι άλλο;

ΤΖΑΝΕΤ: Όχι. Πήγαινε.

ΛΙΑΥ: Α. Ο Τζέιμς πού είναι;

ΤΖΑΝΕΤ: Θα κοιμάται ακόμη. Δεν τον έχω ακούσει.

ΛΙΑΥ: Ε, του αξίζει να χαλαρώσει και μια μέρα παραπάνω.
(Μικρή Παύση) Φιλιά.

(Η Λίλυ φεύγει από το σαλόνι. Η Τζάνετ συνεχίζει να σιγοτραγουδάει την μελωδία.)

Σκηνή 2^η

(Δωμάτιο Τζέιμς. Σε μια κόκκινη πολυθρόνα, ο Τζέιμς διαβάζει ένα βιβλίο.)

ΤΖΕΙΜΣ: Υπέροχος... Πόσο δίκιο έχει. Η κόλασή μας, είναι οι άλλοι. Εσύ, τα έχεις πει Σαρτρ, αλλά ποιος σε ακούει... Αχ... Πολύ καιρό έχω να διαβάσω χαλαρά, στο δωμάτιό μου. Χωρίς φασαρίες. Χωρίς φωνές... (Χτυπάει το τηλέφωνο του Τζέιμς. Είναι η φίλη του Κλερ. Κάνουν βιντεοκλήση.) Κλερ. Επιτέλους.

ΚΛΕΡ: Τζέιμς. Καλημέρα. Καλά Χριστούγεννα.

ΤΖΕΙΜΣ: Άσε τα καλά Χριστούγεννα. Πού είσαι; Σε ψάχνω από εχτές.

ΚΛΕΡ: Άσε με. Δεν μπορείς να φανταστείς, τι έχω ζήσει, από εχτές το μεσημέρι.

ΤΖΕΙΜΣ: Ωχ. Φαντάζομαι. Η αλήθεια είναι, ότι σε βλέπω λίγο κομμένη. Δεν κοιμήθηκες;

ΚΛΕΡ: Καθόλου. Το έχω πάρει σερί. (Μικρή Παύση) Τι εννοείς; Τι έχω; Δεν είμαι καλή;

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι, εσύ, πάντα όμορφη είσαι.

ΚΛΕΡ: Τότε τι έχω;

ΤΖΕΙΜΣ: Τα μαλλιά σου τα έχεις δει;

ΚΛΕΡ: Τι έχουν;

ΤΖΕΙΜΣ: Πρόσεξέ τα.

(Παύση)

ΚΛΕΡ: Εμ. Δεν ξέρω πότε έγινε αυτό.

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν ξέρεις πότε έβαψες τα μαλλιά σου ροζ;

ΚΛΕΡ: Ειλικρινά όχι. Κοίτα γενικά εχτές, έκανα πολλά πράγματα. Και ήπια πολύ. Από κάποια στιγμή και μετά, δεν θυμάμαι τι έγινε...

ΤΖΕΙΜΣ: Καμιά μέρα θα σε χάσουμε και δεν θα σε βρίσκουμε, με αυτούς που πας και μπλέκεις.

ΚΛΕΡ: Γιατί το λες αυτό;

ΤΖΕΙΜΣ: Είσαι και αστυνομικός. Τι να σου πω...

ΚΛΕΡ: Αυτό που κολλάει τώρα; (Μικρή Παύση) Άστα αυτά τώρα. Εσύ πες μου. Πώς είσαι;

ΤΖΕΙΜΣ: «Τώρα τελευταία – και χωρίς να ξέρω το γιατί – μέσα μου έχει σβήσει κάθε χαρά ζωής κι έχω παραιτηθεί απ' όλες τις παλιές συνήθειές μου. Και η διάθεσή μου είναι, πράγματι, τόσο άσχημη-

ΚΛΕΡ: Άντε πάλι με τον Άμλετ...

ΤΖΕΙΜΣ: Υπέροχο έργο. Με φοβερά νοήματα. Πιστεύω πως-

ΚΛΕΡ: Ξέρω, ξέρω. Μου τα έχεις πει χίλιες φορές. Λέγε τώρα, πώς είσαι; Σοβαρά.

ΤΖΕΙΜΣ: Μια χαρά.

ΚΛΕΡ: Σίγουρα;

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι.

ΚΛΕΡ: Το φαντάζομαι. Είναι δύσκολη μέρα.

ΤΖΕΙΜΣ: Είναι και δεν είναι.

ΚΛΕΡ: Δηλαδή;

ΤΖΕΙΜΣ: Είμαι συνηθισμένος στο θανατικό. Είναι στην φύση μου.

ΚΛΕΡ: Αντέχεις;

ΤΖΕΙΜΣ: Προσπαθώ. Καθημερινότητα.

ΚΛΕΡ: Η Τζάνετ;

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν την έχω δει ακόμα.

ΚΛΕΡ: Συγγνώμη. Είσαι στο δωμάτιο τέτοια ώρα;

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι. Είπα να κάνω την επανάστασή μου.

ΚΛΕΡ: Επιτέλους. Κοιμήθηκες παραπάνω από τέσσερις ώρες;

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι.

ΚΛΕΡ: Θαύμα.

ΤΖΕΙΜΣ: Πράγματι.

ΚΛΕΡ: Μα φαίνεται και στο πρόσωπό σου.

ΤΖΕΙΜΣ: Αλήθεια;

ΚΛΕΡ: Ναι. Φρεσκότατο.

ΤΖΕΙΜΣ: Τελικά, θα έρθεις να δεις αυτό το φρεσκότατο πρόσωπο από κοντά;

(Παύση. Ο Τζέιμς κοιτάει μια σελίδα από το βιβλίο του.)

ΚΛΕΡ: Εννοείται ότι θα έρθω. Για σένα. Αλήθεια, τι κοιτάς;

ΤΖΕΙΜΣ: Ένα βιβλίο. Το «Κεκλεισμένων των Θυρών» του Σαρτρ.

ΚΛΕΡ: Τρομερό βιβλίο.

ΤΖΕΙΜΣ: Το έχεις διαβάσει;

ΚΛΕΡ: Εσύ μου το έχεις κάνει δώρο. Πριν δυο χρόνια, νομίζω.

ΤΖΕΙΜΣ: Α ναι. Στα γενέθλιά σου.

ΚΛΕΡ: «Η κόλασή μας είναι οι άλλοι.»

ΤΖΕΙΜΣ: Αυτό ακριβώς. Σκέφτομαι αυτήν την φράση, από την ώρα που ξύπνησα.

ΚΛΕΡ: Ματαιότητα.

ΤΖΕΙΜΣ: Αυτό.

ΚΛΕΡ: Λοιπόν, πάω να κάνω ένα μπάνιο και να ετοιμαστώ σιγά σιγά. Τι ώρα πρέπει να είμαι εκεί;

ΤΖΕΙΜΣ: Το τραπέζι αρχίζει κατά τις δυο. Έλα λίγο πιο νωρίς.

ΚΛΕΡ: Αν προλάβω.

ΤΖΕΙΜΣ: Α, κατάλαβα...

ΚΛΕΡ: Όχι, όχι θα έρθω στην ώρα μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Άντε, να μου πεις και τα νέα σου. Θέλω να μου λύσεις το μυστήριο με τα ροζ μαλλιά.

ΚΛΕΡ: Κάτσε πρώτα να θυμηθώ τα γεγονότα και θα το λύσουμε.

ΤΖΕΙΜΣ: Σύμφωνα.

(Μικρή Παύση)

ΚΛΕΡ: Ο Κένεθ, γύρισε;

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι. Εδώ είναι.

ΚΛΕΡ: Μιλήσατε;

ΤΖΕΙΜΣ: Θα στα πω από κοντά. Άντε, σε αφήνω να ξεκουραστείς. Να κοιμηθείς λίγο. Σε περιμένω. Θα έχει και κρεατόπιτα.

ΚΛΕΡ: Τέλεια. Περιμένω σαν τρελή να φάω.

ΤΖΕΙΜΣ: Φέτος, θα είναι απ' τα χεράκια της Λίλυ.

ΚΛΕΡ: Αυτό είναι καλό;

ΤΖΕΙΜΣ: Καλά μαγειρεύει γενικά. Δεν είμαι και σίγουρος.

ΚΛΕΡ: Ωραία... Σε αφήνω και τα λέμε αργότερα. Φιλιά.

ΤΖΕΙΜΣ: Φιλιά.

(Ο Τζέιμς αφήνει το βιβλίο που διάβαζε πάνω στο κρεβάτι του. Βγαίνει από το δωμάτιο του και κατεβαίνει τις σκάλες. Περνάει μπροστά από το γραφείο του παππού του. Ακούει μια φωνή από μέσα να φωνάζει το όνομά του. Είναι έτοιμος να μπει μέσα. Τελικά κατεβαίνει κάτω.)

Σκηνή 3η

(Σαλόνι. Η Τζάνετ κάθεται στην πολυθρόνα της. Μπαίνει ο Τζέιμς.)

TZANET: Αγόρι μου. Εσύ είσαι;

TZEIMΣ: Ναι, γιαγιά. Εγώ.

TZANET: Δεν είσαι καλά;

TZEIMΣ: Όχι.

TZANET: Έλα εδώ.

(Ο Τζέιμς ακουμπά το κεφάλι του στα πόδια της γιαγιάς του.)

TZEIMΣ: Είμαι αναστατωμένος.

TZANET: Γιατί, Τζέιμς μου;

TZEIMΣ: Σου έχω πει, να μην με λες έτσι.

TZANET: Ναι, αλλά-

TZEIMΣ: Μου θυμίζει τον παππού.

TZANET: Μα έτσι σε λέω, από μικρό παιδάκι.

TZEIMΣ: Δεν είμαι πια μικρό παιδάκι.

TZANET: Για μένα πάντα θα είσαι. *(Μικρή Παύση)* Γιατί είσαι αναστατωμένος; Λόγω της ημέρας;

TZEIMΣ: Και γι' αυτό. Νομίζω ότι άκουσα μια φωνή, από το γραφείο του παππού, να με φωνάζει.

TZANET: *(Γελάει)* Αγόρι μου, ιδέα σου θα ήταν. Καταλαβαίνω πως-

TZEIMΣ: Όχι, σου λέω. Άκουσα το όνομα μου. Ξεκάθαρα. Πριν από λίγο.

TZANET: Νομίζω, πως υπερβάλλεις.

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι.

ΤΖΑΝΕΤ: Είναι δύσκολη μέρα η σημερινή. Για όλους μας. Σε καταλαβαίνω. Ηρέμησε και όλα θα πάνε καλά. Σκέψου, ότι θα φάμε και μια υπέροχη κρεατόπιτα από τα χεράκια της Λίλυ.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι, αλλά δεν θα είναι σαν του παππού.

ΤΖΑΝΕΤ: Ισχύει. Μην ξεχνάς όμως, το πόσο καταπληκτικά μαγειρεύει η Λίλυ. Είμαι σίγουρη, ότι θα έχει επιλέξει το καλύτερο κομμάτι κρέας για την πίτα. Θα μείνουμε πολύ ευχαριστημένοι.

ΤΖΕΙΜΣ: Θα φέρει και εκείνα τα αυγά;

ΤΖΑΝΕΤ: Ε, γίνεται χωρίς αυγά; Και τούρτα καρότο. Θα φάμε πολύ καλά.

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Εσύ, πώς είσαι;

ΤΖΑΝΕΤ: Προσπαθώ. Να είμαι ήρεμη.

ΤΖΕΙΜΣ: Και;

ΤΖΑΝΕΤ: Είναι σχεδόν ακατόρθωτο. Αλλά, δεν μπορώ να κάνω και αλλιώς.

ΤΖΕΙΜΣ: Πώς το κάνεις;

ΤΖΑΝΕΤ: Αγόρι μου. Όταν μαθαίνεις στον πόνο, κάποια στιγμή, το διαχειρίζεσαι αυτόματα.

ΤΖΕΙΜΣ: Σου λείπει;

ΤΖΑΝΕΤ: Κάθε μέρα. Κάθε λεπτό. Συνέχεια. Ήταν το στήριγμα μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Και εμένα.

ΤΖΑΝΕΤ: Όπως και η μητέρα σου. Όταν έφυγε, ήμουν ένα ράκος. (Μικρή Παύση) Είχα όμως τον παππού σου και με έμαθε να ζω με αυτό. Να μπορώ να το κάνω κομμάτι της ζωής μου, χωρίς να με καταστρέψει.

ΤΖΕΙΜΣ: Ήταν δυνατός άνθρωπος. Προσπάθησε και μαζί μου, αλλά εγώ, ακόμα δεν μπορώ να τα καταφέρω. Εγώ, μόνο με την βοήθεια των άλλων επιβιώνω...

ΤΖΑΝΕΤ: Έχεις κάνει βήματα όμως. Έχεις προσπαθήσει. Σε έχουν βοηθήσει και οι γιατροί.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι.

ΤΖΑΝΕΤ: Τα χάπια σου τα πήρες;

ΤΖΕΙΜΣ: Σήμερα όχι.

ΤΖΑΝΕΤ: Γιατί;

ΤΖΕΙΜΣ: Σήμερα, θέλω να είμαι ο εαυτός μου.

ΤΖΑΝΕΤ: Μα σε βοηθούν.

ΤΖΕΙΜΣ: Σήμερα, είναι ειδική μέρα. Ημέρα μνήμης για τους Μακένζι. Δεν θέλω να είμαι φυτό από τα φάρμακα.

ΤΖΑΝΕΤ: Έχεις δίκιο. Θα είμαι κοντά σου, για οτιδήποτε χρειαστείς.

ΤΖΕΙΜΣ: Πάντα ήσουν.

ΤΖΑΝΕΤ: Και θα είμαι.

ΤΖΕΙΜΣ: Σε ευχαριστώ.

ΤΖΑΝΕΤ: Εγώ. Που με προσέχεις.

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Οι Φορντ, τι ώρα θα έρθουν;

TZANET: Νομίζω, κατά τις 2. Αν και η Λίλυ θα έρθει πιο νωρίς, για να ετοιμάσει το τραπέζι. Εγώ, δεν μπορώ να την βοηθήσω και με στενοχωρεί πολύ αυτό.

TZEIMΣ: Μην το σκέφτεσαι, γιαγιά μου. Είμαστε εμείς εδώ, για εσένα.

TZANET: Το ξέρεις ότι θα είναι και ο μικρός Φορντ σήμερα μαζί μας;

TZEIMΣ: Αλήθεια;

TZANET: Ναι. Εσείς οι δύο, είστε πολύ δεμένοι.

TZEIMΣ: Ναι, κάνουμε παρέα αρκετά χρόνια.

TZANET: Πολύ καλό παιδί. (Μικρή Παύση) Η Κλερ θα έρθει;

TZEIMΣ: Έτσι μου είπε. Αλλά την ξέρεις...

TZANET: Ναι. Περίεργο κορίτσι, αλλά σε αγαπάει πολύ.

TZEIMΣ: Και εγώ.

TZANET: Είστε φίλοι από παλιά.

TZEIMΣ: Ναι.

TZANET: Θα μου άρεσε να την δω δίπλα σου.

TZEIMΣ: Γιαγιά.

TZANET: Τι παιδί μου;

TZEIMΣ: Πάλι τα ίδια;

TZANET: Εγώ, για σένα ανησυχώ. Μεγάλωσες πια. Η Κλερ σε γνωρίζει. Σε αγαπάει. Μας αγαπάει. Και είναι και μια κούκλα.

TZEIMΣ: Αυτό πάλι που το ξέρεις;

(Παύση)

TZANET: Έχεις δίκιο, παιδί μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Συγγνώμη, γιαγιά μου. Δεν ήθελα να-

ΤΖΑΝΕΤ: Καταλαβαίνω, Τζέιμι.

ΤΖΕΙΜΣ: Γιαγιά-

ΤΖΑΝΕΤ: Είναι ευκαιρία να χαλαρώσεις σήμερα. Πήγαινε πάνω και θα σε φωνάξω αργότερα.

ΤΖΕΙΜΣ: Σίγουρα;

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι παιδί μου, πήγαινε.

ΤΖΕΙΜΣ: Σε ευχαριστώ, γιαγιά.

ΤΖΑΝΕΤ: Τίποτα.

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Γιαγιά;

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι;

ΤΖΕΙΜΣ: Καλά Χριστούγεννα.

ΤΖΑΝΕΤ: Καλά Χριστούγεννα, παιδί μου.

(Ο Τζέιμς φεύγει από το σαλόνι και ανεβαίνει τις σκάλες. Η Τζάνετ κάθεται στην πολυθρόνα της. Κλαίει.)

Σκηνή 4^η

(Ο Τζέιμς ανεβαίνει τις σκάλες και αποφασίζει να μπει στο γραφείο του παππού του.)

ΤΖΕΙΜΣ: Παρακαλώ... Είναι κανείς εδώ; (Μικρή Παύση) Έλα. Μην κρύβεσαι. Αφού σε άκουσα πριν. Με φώναξες. Τζέιμι. Το άκουσα. Ναι. Παρακαλώ...

ΤΖΕΙΜΙ: Τζέιμς.

ΤΖΕΙΜΣ: Ε. Ποιος είναι; Ο τοίχος; Μου μιλάει ο τοίχος; Όχι. Η βιβλιοθήκη. Ναι. Τα βιβλία. (Μικρή Παύση) Βασικά όχι. Δεν άκουσα τίποτα. Τα φαντάζομαι. Ναι. Τα χάπια φταίνει. Πρέπει να πάρω τα χάπια. Ναι. Είμαι παλαβός. Για δέσιμο. Δεν-

ΤΖΕΙΜΙ: Παιδί μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι, το άκουσα. Είπες, παιδί μου. Ναι. Ο τοίχος, με είπε παιδί του. Ο τοίχος, μου μίλησε. Δεν είμαι τρελός. (Παύση) Ποιος είναι; Ε; Με ακούς; Μίλα.

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι.

ΤΖΕΙΜΣ: Ο τοίχος, μου απαντάει. Και ποιος είσαι; Από που με ξέρεις;

ΤΖΕΙΜΙ: Και εσύ με ξέρεις. (Μικρή Παύση) Εγώ είμαι. Ο παππούς σου.

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Ο τοίχος ισχυρίζεται, πως είναι ο παππούς μου. Εντάξει, το έχω κάψει τελείως.

ΤΖΕΙΜΙ: Όχι, παιδί μου. Εγώ είμαι. Έχω εγκλωβιστεί εδώ μέσα.

ΤΖΕΙΜΣ: Στον τοίχο;

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι.

ΤΖΕΙΜΣ: Εντάξει. Καλημέρα.

ΤΖΕΙΜΙ: Ορίστε;

ΤΖΕΙΜΣ: Καλημέρα, λέω. Θα είναι μια καλή μέρα. Εγώ, να ξέρεις χάρη, δεν παίρνω σήμερα. Ας μου λες ό,τι θες.

ΤΖΕΙΜΙ: Αγόρι μου. Άκου με. Δεν θα έχω πολλές ευκαιρίες.

ΤΖΕΙΜΣ: Γιατί; Έχεις να πας κάπου;

ΤΖΕΙΜΙ: Σε παρακαλώ. Μόνο σήμερα μπορώ να σου μιλήσω. Τώρα. Πρέπει να με ακούσεις.

ΤΖΕΙΜΣ: Γιατί σήμερα;

ΤΖΕΙΜΙ: Επειδή σήμερα μπορείς να με ελευθερώσεις. Είναι Χριστούγεννα.

ΤΖΕΙΜΣ: Καλά Χριστούγεννα.

ΤΖΕΙΜΙ: Ήρθε η μέρα.

ΤΖΕΙΜΣ: Εντάξει. Έγινε. Θα πάω κάτω στην γιαγιά, να πάρει τον γιατρό τηλέφωνο. Φεύγω.

ΤΖΕΙΜΙ: Όχι. Περίμενε. Σε παρακαλώ. Κάνε μια προσπάθεια να με ακούσεις.

ΤΖΕΙΜΣ: Να ακούσω ότι είσαι ο παππούς μου;

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι. Και να σου πω κάποια πράγματα. Δεν έχουμε πολύ χρόνο.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι.

ΤΖΕΙΜΙ: Σε παρακαλώ. Μπορείς; Μπορούμε να το πάμε σιγά σιγά για να καταλάβεις. Ξέρω ότι θα σου είναι δύσκολο, αλλά-

ΤΖΕΙΜΣ: Να καταλάβω τι;

ΤΖΕΙΜΙ: Θα με ακούσεις;

ΤΖΕΙΜΣ: Ε, άντε μίλα.

ΤΖΕΙΜΙ: Πρόσεξε την φωνή μου. Δεν σου θυμίζει τίποτα;

ΤΖΕΙΜΣ: Πες κάτι.

ΤΖΕΙΜΙ: Είμαι ο παππούς σου.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι καλά.

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι. Είμαι ο παππούς σου. Άκου την φωνή μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Μα-

ΤΖΕΙΜΙ: Άκου με. Άκου την καλά. Αγόρι μου, εγώ είμαι. Ο Τζέιμι Μακένζι. Ο παππούς σου.

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Παππού;

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι, η φωνή όντως είναι ίδια, αλλά δεν μπορεί. Είναι τρελό. Δεν μπορεί...

ΤΖΕΙΜΙ: Και όμως. Αγόρι μου, είναι κάτι μεγαλύτερο από εμάς. Που μας αφορά όμως. Και μας έχει καταστρέψει. Οικογενειακώς.

ΤΖΕΙΜΣ: Τι εννοείς;

ΤΖΕΙΜΙ: Θα στα εξηγήσω όλα.

ΤΖΕΙΜΣ: Ακούω.

ΤΖΕΙΜΙ: Είμαι μέσα σε αυτόν τον τοίχο εδώ και ένα χρόνο. Από την ημέρα που πέθανα.

ΤΖΕΙΜΣ: Στον τοίχο;

ΤΖΕΙΜΙ: Για την ακρίβεια μέσα στο σπίτι, απλώς σήμερα βρίσκομαι στο γραφείο μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι λογικό. Έχει περισσότερη ζέστη.

ΤΖΕΙΜΙ: Τζέιμς.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι. Συνέχισε.

ΤΖΕΙΜΙ: Από την ημέρα που πέθανα, βρίσκομαι μέσα σε αυτό το σπίτι. Το πνεύμα μου, δηλαδή.

ΤΖΕΙΜΣ: Γιατί;

ΤΖΕΙΜΙ: Λόγω μιας κατάρας.

ΤΖΕΙΜΣ: Εντάξει, τώρα το καίω. Πραγματικά δηλαδή, φτάνει.

ΤΖΕΙΜΙ: Όχι. Είναι η αλήθεια.

(Μικρή Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Ωραία και αφού είσαι ήδη έναν χρόνο εγκλωβισμένος μέσα στους τοίχους του σπιτιού, γιατί δεν μου έχεις μιλήσει ξανά; Είτε σε εμένα, είτε στην γιαγιά;

ΤΖΕΙΜΙ: Επειδή δεν μπορούσα.

ΤΖΕΙΜΣ: Γιατί;

ΤΖΕΙΜΙ: Λόγω της κατάρας.

ΤΖΕΙΜΣ: Άντε πάλι. Και τι λέει αυτή η κατάρα;

ΤΖΕΙΜΙ: Είσαι έτοιμος να ακούσεις;

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι.

ΤΖΕΙΜΙ: Ωραία.

(Ο Τζέιμς κάθεται στην καρέκλα του γραφείου.)

Σκηνή 5^η

(Σαλόνι. Η Τζάνετ κάθεται στην πολυθρόνα της. Μουρμουρίζει μια συνταγή κρεατόπιτας. Μπαίνει η Λίλυ με τον Κένεθ. Κρατούν διάφορα φαγητά.)

ΛΙΑΥ: Αγαπημένη μου, γύρισα.

ΤΖΑΝΕΤ: Ήρθες; Τα ετοιμάσες όλα; Κιόλας;

ΛΙΑΥ: Όχι. Όχι. Έχω ακόμα δουλίτσα. Απλώς, προτίμησα να συνεχίσω εδώ. Για να μου είναι πιο εύκολο. Και φυσικά έφερα και βοηθό. Μάντεψε.

ΚΕΝΕΘ: Γεια σας, κυρία Τζάνετ.

ΤΖΑΝΕΤ: Κένεθ, αγόρι μου. Εσύ είσαι;

ΚΕΝΕΘ: Ναι. Χρόνια σας πολλά.

ΤΖΑΝΕΤ: Χρόνια πολλά, παιδί μου. Έλα να σε αγκαλιάσω. Πόσο καιρό έχεις να βρεθείς σε αυτό το σπίτι; Στην αγκαλιά μου. Αχ.

ΚΕΝΕΘ: Ναι, είναι αρκετός. Πριν φύγω για Λονδίνο.

ΛΙΑΥ: Λοιπόν, εγώ έχω δουλειά. Σας αφήνω να τα πείτε. Κένεθ, μην αργήσεις.

ΚΕΝΕΘ: Ναι, μην ανησυχείς.

ΤΖΑΝΕΤ: Άσε το παιδί εδώ, να τα πούμε. Μπορείς και μόνη σου εσύ.

ΛΙΑΥ: Ό,τι πεις, αφεντικό.

(Η Λίλυ φεύγει από το σαλόνι. Ο Κένεθ κάθεται στον καναπέ, κοντά στην πολυθρόνα της Τζάνετ.)

ΤΖΑΝΕΤ: Αχ, τι θα έκανα χωρίς την μαμά σου. Με φροντίζει. Καλύτερα από τον καθένα. Σαν αδελφή μου την έχω.

KENEΘ: Ναι. Και εκείνη σας αγαπάει πολύ. (Μικρή Παύση) Πώς είστε σήμερα;

TZANET: Προσπαθώ, παιδί μου.

KENEΘ: Να ζήσετε, να τον θυμόσαστε. Και εσείς και όλοι μας. Σαν παππού τον είχα.

TZANET: Αγόρι μου. Έλα πιο κοντά. Να ακουμπήσω το πρόσωπό σου. (Μικρή Παύση) Άφησες μούσι;

KENEΘ: Ναι.

TZANET: Πρέπει να σου πηγαίνει.

KENEΘ: Ναι... Μάλλον. Δεν ξέρω.

TZANET: Είσαι ωραίο αγόρι. Πρέπει να τις έχεις τρελάνει όλες εκεί στο Λονδίνο.

KENEΘ: Μπα, μην φανταστείτε. Δεν ασχολούμαι.

TZANET: Δεν ασχολείσαι με γυναίκες;

(Παύση)

KENEΘ: Δεν προλαβαίνω. Είναι πολύ δύσκολο το πρόγραμμα μου εκεί.

TZANET: Για πες μου.

KENEΘ: Πολλές ώρες η σχολή. Είναι απαιτητική.

TZANET: Πολύ, ε;

KENEΘ: Σχεδόν όλη μέρα. Είναι αρκετά δύσκολο το μεταπτυχιακό.

TZANET: Πάνω σε τι;

KENEΘ: Στον Σαίξπηρ.

TZANET: Δηλαδή;

(Μικρή Παύση)

ΚΕΝΕΘ: Πάνω στα έργα του Σαίξπηρ και στην υποκριτική προσέγγιση των ρόλων του.

ΤΖΑΝΕΤ: Α, συνεχίζεις ακόμα;

ΚΕΝΕΘ: Ορίστε;

ΤΖΑΝΕΤ: Λέω, συνεχίζεις ακόμα αυτήν την τρέλα;

ΚΕΝΕΘ: Δεν είναι τρέλα.

ΤΖΑΝΕΤ: Νομίζω, έχεις μεγαλώσει πλέον. Πρέπει να κάνεις ένα επάγγελμα με λεφτά.

ΚΕΝΕΘ: Δεν βλέπουμε τα πράγματα με τον ίδιο τρόπο, κυρία Τζάνετ.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, δεν βλέπουμε. Ισχύει.

ΚΕΝΕΘ: Συγγνώμη.

ΤΖΑΝΕΤ: Όχι, παιδί μου. Είμαι συνηθισμένη, πλέον. (Παύση) Με τον Τζέιμς, βρεθήκατε;

ΚΕΝΕΘ: Όχι ακόμα. Εχτές γύρισα σπίτι. Αργά. Ήμουν πολύ κουρασμένος και ήθελα να κοιμηθώ.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, παιδί μου. Αφού θα τον δεις και σήμερα.

ΚΕΝΕΘ: Ναι.

ΤΖΑΝΕΤ: Είστε κολλητοί. Από παιδιά.

ΚΕΝΕΘ: Μάλιστα.

ΤΖΑΝΕΤ: Πολύ χαίρομαι γι' αυτό.

ΚΕΝΕΘ: Ναι.

ΤΖΑΝΕΤ: Αλήθεια. Και πώς πληρώνετε την σχολή; Φτάνουν τα χρήματα από το γραφείο τελετών;

ΚΕΝΕΘ: Όχι ιδιαίτερα. Με βοηθούν οι γονείς μου, αλλά μαζεύω και εγώ χρήματα, για να τους διευκολύνω όπως μπορώ.

ΤΖΑΝΕΤ: Πώς;

ΚΕΝΕΘ: Δουλεύω.

ΤΖΑΝΕΤ: Α ναι; Πού;

ΚΕΝΕΘ: Σε ένα εστιατόριο.

ΤΖΑΝΕΤ: Μάλιστα. Καλά κάνεις, παιδί μου. Δύσκολη η δουλειά του ηθοποιού.

ΚΕΝΕΘ: Είναι, αλλά μου αρέσει.

ΤΖΑΝΕΤ: Καλά κάνεις και δουλεύεις. Έχεις φτάσει και σχεδόν 30. Δεν θα ήταν ωραίο, να σε συντηρούν μόνο οι γονείς σου.

ΚΕΝΕΘ: Το ξέρω. Γι' αυτό δουλεύω. Και βασικά, είμαι 25 χρονών.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, παιδί μου.

ΚΕΝΕΘ: Θέλει υπομονή και επιμονή. Και φυσικά, σκληρή δουλειά για να πετύχεις.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι. Έχεις προσπαθήσει πολύ, η αλήθεια είναι.

ΚΕΝΕΘ: Ναι, αρκετά χρόνια εδώ, στην Σκωτία. Αλλά δεν μου ήρθαν εύκολα και αποφάσισα να πάω στο Λονδίνο-

ΤΖΑΝΕΤ: Που σου έρχονται εύκολα.

(Παύση)

ΚΕΝΕΘ: Δεν είπα αυτό, κυρία Τζάνετ. Απλώς εκεί, έχει περισσότερες ευκαιρίες.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, παιδί μου. Απλώς πιστεύω, εάν δεν έχεις κάποιον γνωστό να σε βάλει μέσα στο σύστημα-

ΚΕΝΕΘ: Διαφωνώ. Δεν λειτουργούν όλα τα πράγματα έτσι.

TZANET: Ναι, παιδί μου. Εσύ ξέρεις. Απλώς ακούγονται πολλά.

KENEΘ: Δεν σημαίνει πως ισχύουν κιόλας.

TZANET: Ναι, ναι. Έχεις δίκιο. Εσύ, κάνεις την προσπάθεια σου και ό, τι γίνεται.

KENEΘ: Ναι. Εγώ δεν κάνω θέατρο για τα λεφτά.

TZANET: Αλλά; Γιατί;

KENEΘ: Γιατί το αγαπώ και νιώθω καλά μέσα σε αυτό.

TZANET: Και πώς θα ζεις;

KENEΘ: Θα κάνω παράλληλα πολλά πράγματα. Δεν την φοβάμαι την δουλειά.

TZANET: Και η επιχείρηση;

KENEΘ: Δεν είναι για μένα αυτό.

TZANET: Και ποιος θα περιποιείται τους νεκρούς όταν θα φύγουν οι γονείς σου;

KENEΘ: Ειλικρινά, κυρία Τζάνετ, δεν το έχω σκεφτεί αυτό. Το σίγουρο είναι, ότι εγώ αποκλείεται.

TZANET: Μα δεν μπορείς πάντα να είσαι ηθοποιός. Έχει ημερομηνία λήξης αυτό το επάγγελμα.

KENEΘ: Έχουν αλλάξει οι εποχές, κυρία Τζάνετ. Υπάρχουν πολύ καλοί ρόλοι και για τις μεγάλες ηλικίες. Πλέον, αυτό είναι ανοιχτό. Ας πούμε η Μέριλ Στριπ ή η Γκλεν Κλόουζ-

TZANET: Αυτές παιδί μου, έχουν ταλέντο.

(Μικρή Παύση)

KENEΘ: Ναι. Ισχύει. Αλλά δούλεψαν για να φτάσουν εκεί που βρίσκονται. Δεν αρκεί μόνο το ταλέντο.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, αλλά πρέπει να υπάρχει. Αυτό το κάτι. Το ιδιαίτερο. Υπάρχει;

ΚΕΝΕΘ: Τι εννοείτε;

ΤΖΑΝΕΤ: Δεν σε έχω δει να παίζεις και λογικά δεν θα σε δω και ποτέ...*(Γελάει)* Φαντάζομαι, πως θα είσαι πολύ καλός.

ΚΕΝΕΘ: Κυρία Τζάνετ, έχει αρχίσει να γίνεται άβολο αυτό. Νιώθω, ότι με προσβάλλετε. Κρίνετε τις επιλογές μου. Και αυτό, δεν το επιτρέπω σε κανέναν. Ούτε στους ίδιους μου τους γονείς.

ΤΖΑΝΕΤ: Παιδί μου, με παρεξήγησες. Εγώ, από ειλικρινές ενδιαφέρον στα λέω.

ΚΕΝΕΘ: Ναι. Και πάλι. *(Μικρή Παύση)* Θα μου επιτρέψετε να πάω στην μητέρα μου. Χρειάζεται βοήθεια. Θα σας δω, αργότερα.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, παιδί μου. Πήγαινε. Αργότερα.

(Ο Κένεθ φεύγει από το σαλόνι. Η Τζάνετ γελάει πονηρά.)

Σκηνή 6^η

(Βρισκόμαστε στο γραφείο του Τζέιμι.)

ΤΖΕΙΜΙ: Λοιπόν. Όλα ξεκίνησαν, χρόνια πριν. Κάποια Χριστούγεννα.

ΤΖΕΙΜΣ: Α ωραία. Ιστοριούλα. Ξέχασες το, Μια φορά και έναν καιρό.

ΤΖΕΙΜΙ: Σε παρακαλώ, Τζέιμς.

ΤΖΕΙΜΣ: Οκ, συνέχισε.

ΤΖΕΙΜΙ: Κάποια Χριστούγεννα πριν πολλά χρόνια, οι πρώτοι ιδιοκτήτες του σπιτιού, πέθαναν από τα χέρια μιας μάγισσας, η οποία, καταράστηκε τον άνδρα της οικογένειας-

ΤΖΕΙΜΣ: Και δεν έχω καπνίσει τίποτα ακόμη-

ΤΖΕΙΜΙ: Να φυλακιστεί η ψυχή του, μέσα στους τοίχους αυτού του σπιτιού.

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Αλήθεια; Γιατί;

ΤΖΕΙΜΙ: Επειδή ήταν η ερωμένη του και αυτός τελικά διάλεξε την γυναίκα του.

ΤΖΕΙΜΣ: Κλασσικό.

ΤΖΕΙΜΙ: Τζέιμς.

ΤΖΕΙΜΣ: Μα ακούς τι μου λες; Άρλεκιν μυρίζομαι.

ΤΖΕΙΜΙ: Άκου με. Πρώτα σκότωσε την γυναίκα και μετά τον άνδρα. Την ίδια μέρα. Εκείνα τα Χριστούγεννα. Κάπου το 1800.

ΤΖΕΙΜΣ: Και η περιβόητη κατάρα;

ΤΖΕΙΜΙ: Όποιος πέθαινε μέσα στο σπίτι, έμενε για πάντα εκεί, μέχρι να πεθάνει ο επόμενος.

ΤΖΕΙΜΣ: Οι θάνατοι έγιναν Χριστούγεννα; Σοβαρά τώρα;

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι. Τυχαία.

ΤΖΕΙΜΣ: Αυτό δεν είναι δυνατόν. Μου λες ψέματα. Μου περιγράφεις κάποια Σκωτσέζικη ιστορία, για να με ταράξεις.

ΤΖΕΙΜΙ: Όχι. Από τότε, δεν πέθανε κανείς μέσα στο σπίτι. Ούτε έζησε κανείς. Μέχρι-

ΤΖΕΙΜΣ: Την εποχή που αγόρασες το σπίτι.

ΤΖΕΙΜΙ: Ακριβώς.

ΤΖΕΙΜΣ: Και ο κύκλος άνοιξε, με τον θάνατο των γονιών μου.

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι. Και συνεχίστηκε με εμένα. Και θα συνεχίζεται...

ΤΖΕΙΜΣ: Δηλαδή αυτή η «αντικατάσταση της ψυχής», γίνεται μόνο τα Χριστούγεννα.

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι. Μόνο αν πεθάνει κάποιος αυτή την ημέρα.

ΤΖΕΙΜΣ: Και πώς τα έμαθες όλα αυτά τα φανταστικά νέα, εσύ;

ΤΖΕΙΜΙ: Μόλις πέθανα, το πνεύμα μου συνάντησε το προηγούμενο εγκλωβισμένο πνεύμα.

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Του πατέρα μου;

ΤΖΕΙΜΙ: Όχι. Της μητέρας σου. Και εκείνη τα έμαθε, με τον ίδιο τρόπο.

ΤΖΕΙΜΣ: Από το προηγούμενο πνεύμα;

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι. Του πατέρα σου. Που πέθανε λίγο πριν.

ΤΖΕΙΜΣ: Και εκείνος;

ΤΖΕΙΜΙ: Εκείνος τα έμαθε από τον άνδρα εκείνης της εποχής. Τον άνδρα εκείνης της μάγισσας.

ΤΖΕΙΜΣ: Ειλικρινά το έχω κάψει.

ΤΖΕΙΜΙ: Παρακολούθησε με, αγόρι μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Αμερικάνικη σειρά γίναμε.

ΤΖΕΙΜΙ: Τζέιμς. Πραγματικότητα είναι. Ζωή. Και πρέπει να την αντιμετωπίσουμε.

(Μικρή Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Ωραία όλα αυτά, αλλά γιατί σήμερα;

ΤΖΕΙΜΙ: Ορίστε;

ΤΖΕΙΜΣ: Γιατί επικοινωνείς μαζί μου σήμερα; Ένα χρόνο είσαι νεκρός. Γιατί σήμερα;

ΤΖΕΙΜΙ: Γιατί μόνο σήμερα μπορώ.

ΤΖΕΙΜΣ: Η κατάρα δεν στο επιτρέπει;

ΤΖΕΙΜΙ: Οι παγιδευμένες ψυχές, μπορούν να έρθουν σε επαφή με τους ζωντανούς, την ημέρα που πέθαναν.

ΤΖΕΙΜΣ: Μια φορά τον χρόνο δηλαδή;

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι.

ΤΖΕΙΜΣ: Για ποιο λόγο επέλεξες εμένα και όχι την γιαγιά ας πούμε;

ΤΖΕΙΜΙ: Αρχικά με την γιαγιά σου έχουμε κάνει τους αποχαιρετισμούς μας. Με εσένα, δεν πρόλαβα.

ΤΖΕΙΜΣ: Μάλιστα.

ΤΖΕΙΜΙ: Και δεύτερον, η γιαγιά σου δεν μπορεί να με βοηθήσει.

ΤΖΕΙΜΣ: Σε τι;

ΤΖΕΙΜΙ: Να σκοτώσω κάποιον.

ΤΖΕΙΜΣ: Ορίστε;

ΤΖΕΙΜΙ: Για να ηρεμήσει η ψυχή μου, αγόρι μου. Να ελευθερωθώ.

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Πρέπει κάποιος να πεθάνει, για να γίνει αυτό.

ΤΖΕΙΜΙ: Στα λόγια μου έρχεσαι. Εδώ είναι, που χρειάζομαι την βοήθεια σου.

ΤΖΕΙΜΣ: Ορίστε; Θες να πεθάνω εγώ;

ΤΖΕΙΜΙ: Όχι, αγόρι μου. Τι είναι αυτά που λες;

ΤΖΕΙΜΣ: Τότε;

ΤΖΕΙΜΙ: Θέλω να σκοτώσεις κάποιον.

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν υπάρχει περίπτωση. Δεν είμαι δολοφόνος.

ΤΖΕΙΜΙ: Το ξέρω, παιδί μου. Δεν θα στο ζητούσα αλλιώς, αλλά υπάρχει λόγος που πρέπει να το κάνεις.

ΤΖΕΙΜΣ: Έχεις κάποιον συγκεκριμένο στο μυαλό σου;

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι. Τον Ντούγκαλ Φορντ.

ΤΖΕΙΜΣ: Μισό λεπτό. Τι λες; Γιατί; Είναι γείτονάς μας. Βασικά είναι οικογένεια.

ΤΖΕΙΜΙ: Πρέπει να πληρώσει.

ΤΖΕΙΜΣ: Γιατί;

ΤΖΕΙΜΙ: Επειδή σκότωσε τους γονείς σου.

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Τόσα χρόνια ψυχοθεραπείας και με αυτήν την ατάκα, ακυρώνεις ότι έχω καταφέρει. Μήπως ήρθε η ώρα να πάρω τα χάπια μου;

ΤΖΕΙΜΙ: Τζέιμς, ξέρω ότι είναι πολύ πληροφορία, αλλά νιώθω, πως δεν έχουμε χρόνο. Πρέπει να καταλάβεις γρήγορα. Να με βοηθήσεις.

ΤΖΕΙΜΣ: Μα δεν καταλαβαίνω. Αφού οι γονείς μου δολοφονήθηκαν τυχαία. Από έναν κλέφτη.

ΤΖΕΙΜΙ: Δεν είναι αλήθεια. Ο Ντούγκαλ τους σκότωσε.

ΤΖΕΙΜΣ: Γιατί;

ΤΖΕΙΜΙ: Δεν ξέρω...

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν πιστεύω λέξη. Έχω αρχίσει και αμφισβητώ τα πάντα. Δεν είναι αλήθεια αυτό που συμβαίνει. Ναι. Τα φαντάζομαι. *(Μικρή Παύση)* «Εμείς, τ' ανδρείκελα της φύσης, ταράζουμε τη νόησή μας με σκέψεις που ξεπερνάνε τα όρια του μυαλού και της ψυχής μας!»

ΤΖΕΙΜΙ: Όχι, αγόρι μου. Είναι αλήθεια. Σε παρακαλώ. Η μητέρα σου, με παρακάλεσε να σε προσέχω.

ΤΖΕΙΜΣ: Η μητέρα μου, είναι νεκρή χρόνια. Θα μπορούσε κάθε Χριστούγεννα, να επικοινωνεί μαζί μου. Αλλά δεν το έκανε.

ΤΖΕΙΜΙ: Το ήθελε, παιδί μου. Και το έκανε, μερικές φορές. Σου μίλαγε στον ύπνο σου. Κάθε Χριστούγεννα. Μου το είπε. Σε κανέναν δεν μίλησε. Δεν ήθελε να μας δημιουργήσει και άλλα προβλήματα.

ΤΖΕΙΜΣ: Εσύ όμως, είπες να το κάνεις.

ΤΖΕΙΜΙ: Παιδί μου, κατάλαβε με.

ΤΖΕΙΜΣ: Νιώθω, ότι θα εκραγεί το κεφάλι μου.

ΤΖΕΙΜΙ: Πρέπει να σκοτώσεις τον Ντούγκαλ και μετά να πάρεις την γιαγιά σου και να φύγετε από εδώ. Να γλιτώσετε, από αυτήν την σιχαμένη κατάρα.

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Τι να κάνω;

ΤΖΕΙΜΙ: Πίστεψε με, Τζέιμς. Και βοήθησε με. Σε παρακαλώ.

ΤΖΕΙΜΣ: Ξέρεις ποιο είναι το θέμα; (Μικρή Παύση) Ότι σε πιστεύω. Μου φαίνεται παλαβό. Τρελό. Έχω καταλάβει ελάχιστα. Δεν είμαι σίγουρος, αν ισχύουν όλα αυτά ή είναι απλώς στο κεφάλι μου. Όμως, να ξέρεις. Σε πιστεύω. Και αν μια στο εκατομμύριο ισχύει αυτό, τότε θα τον σκοτώσω. Με το που έρθει-

ΤΖΕΙΜΙ: Όχι, παιδί μου. Πρέπει να βρεις την κατάλληλη στιγμή. Να γίνει σωστά. Θα καταλάβεις πότε. Θα σε βοηθήσω και εγώ.

ΤΖΕΙΜΣ: Και πώς θα το κάνω;

ΤΖΕΙΜΙ: Μέσα στο γραφείο μου, υπάρχει κρυμμένο ένα όπλο. Με μια σφαίρα. Ξέρεις να το χειρίζεσαι. Είναι το όπλο μου. Θυμήσου το κυνήγι, που σε πήγαινα μικρό...

ΤΖΕΙΜΣ: Στα άγρια δάση της Σκωτίας... Θα το κάνω, παππού. Για σένα... Για τους γονείς μου... Για την γιαγιά. Αλλά και για εμένα. Είναι ώρα, να φύγω επιτέλους από εδώ.

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι, παιδί μου. Είναι ώρα, να προχωρήσουμε όλοι.

Σκηνή 7η

(Γραφείο Τζέιμι. Μπαίνει ο Κένεθ.)

ΚΕΝΕΘ: Τζέιμς. Επιτέλους. Καλά Χριστούγεννα. Τι κάνεις-

ΤΖΕΙΜΣ: Κένεθ. Φίλε μου. Καλά Χριστούγεννα. Έλα πάμε.

ΚΕΝΕΘ: Συγγνώμη. Δεν καταλαβαίνω.

ΤΖΕΙΜΣ: Πάμε στο δωμάτιο μου, να σου δώσω κάτι.

ΚΕΝΕΘ: Όπως θέλεις.

(Ο Τζέιμς κοίτα προς τον τοίχο χαμογελώντας. Πηγαίνει με τον Κένεθ στο δωμάτιο του.)

ΤΖΕΙΜΣ: Ωραία.

ΚΕΝΕΘ: Τι ήταν αυτό;

ΤΖΕΙΜΣ: Ποιο;

ΚΕΝΕΘ: Φύγαμε γρήγορα από το γραφείο. Λες και μας παρακολουθούσε κάποιος.

ΤΖΕΙΜΣ: Μα τι λες; Είδες κανέναν εκεί;

ΚΕΝΕΘ: Όχι. Απλώς, πήγα να σε φιλήσω και με σταμάτησες.

ΤΖΕΙΜΣ: Ε, είναι το γραφείο του παππού μου. Καταλαβαίνεις...

ΚΕΝΕΘ: Ναι. Τώρα μπορώ;

ΤΖΕΙΜΣ: Εννοείται.

(Ο Κένεθ και ο Τζέιμς φιλιούνται. Κάθονται αγκαλιά στο κρεβάτι, αφού πρώτα ο Τζέιμς κλειδώσει την πόρτα.)

ΚΕΝΕΘ: Αγάπη μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Μου έλειψες.

ΚΕΝΕΘ: Και εμένα πολύ.

ΤΖΕΙΜΣ: Πώς ήταν το ταξίδι;

ΚΕΝΕΘ: Καλό. Δεν έβλεπα την ώρα να σε δω.

ΤΖΕΙΜΣ: Γύρισες πολύ αργά, ε;

ΚΕΝΕΘ: Ναι. Δεν ήθελα να σε ενοχλήσω.

ΤΖΕΙΜΣ: Ποτέ δεν με ενοχλείς. Πώς κατάφερες και πήρες άδεια τόσες μέρες;

ΚΕΝΕΘ: Είμαι πολύ καλός στην δουλειά μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Λέγε.

ΚΕΝΕΘ: Έκανα παραπάνω βάρδιες και ως αντάλλαγμα, μου έδωσαν πέντε μέρες παραπάνω.

ΤΖΕΙΜΣ: Μπράβο, το αγόρι μου.

(Μικρή Παύση)

ΚΕΝΕΘ: Εσύ, πώς είσαι σήμερα;

ΤΖΕΙΜΣ: Προσπαθώ να είμαι χαλαρός. Δεν έχω πάρει τα χάπια.

ΚΕΝΕΘ: Τι πράγμα; Γιατί;

ΤΖΕΙΜΣ: Θέλω να είναι φυσιολογική αυτή η μέρα. Να το προσπαθήσω. Τα τελευταία χρόνια, τα παίρνω όλο και πιο αραιά.

ΚΕΝΕΘ: Ναι, αλλά είναι ειδική μέρα. Μπορείς να το χειριστείς;

ΤΖΕΙΜΣ: Θα μπορέσω.

ΚΕΝΕΘ: Ένας χρόνος πέρασε.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι.

ΚΕΝΕΘ: Τον αγαπούσα πολύ τον παππού σου.

ΤΖΕΙΜΣ: Και εκείνος. *(Παύση)* Ελπίζω να μην είσαι εδώ.

ΚΕΝΕΘ: Ορίστε;

ΤΖΕΙΜΣ: Τίποτα.

ΚΕΝΕΘ: Είπες «Ελπίζω να μην είσαι εδώ.» Σε ποιον;

ΤΖΕΙΜΣ: Σε ένα ποντίκι που είδα το πρωί.

ΚΕΝΕΘ: Α. Νομίζω, πρέπει να πάρεις τα χάπια σου τώρα.

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι, σου λέω. Θα ηρεμήσω, σε λίγο. Είναι η μέρα. Μου είναι δύσκολο. Σκέφτομαι ό, τι έχει γίνει.

ΚΕΝΕΘ: Λογικό. Να ξέρεις, πως εγώ είμαι εδώ για σένα. Και ας λείπω αυτήν την περίοδο. Όσο μπορώ να έρχομαι, θα είμαι δίπλα σου. Και εσύ όποτε θες, να έρχεσαι. Τα έχουμε πει.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι. Το ξέρω.

ΚΕΝΕΘ: Άσε με, γιατί με εκνεύρισε και η γιαγιά σου και της έχω και αδυναμία.

ΤΖΕΙΜΣ: Τι σου είπε;

ΚΕΝΕΘ: Ε, μου την έλεγε εμμέσως για το θέατρο και ότι είμαι άχρηστος. Επίσης, να είσαι σίγουρος ότι έχει καταλάβει για εμάς.

ΤΖΕΙΜΣ: Αυτό, το πιστεύω και εγώ. Μην δίνεις σημασία. Μεγάλη γυναίκα είναι.

ΚΕΝΕΘ: Ναι. Έχεις δίκιο.

(Μικρή Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Σκέφτηκα κάτι.

ΚΕΝΕΘ: Για πες.

ΤΖΕΙΜΣ: Μόλις περάσει η σημερινή μέρα, θέλω να φύγουμε.

ΚΕΝΕΘ: Τι εννοείς;

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν θέλω να γυρίσω ξανά στην Σκωτία.

ΚΕΝΕΘ: Και η γιαγιά σου;

ΤΖΕΙΜΣ: Θα δω τι θα κάνω. Πάμε Λονδίνο. Μέχρι να τελειώσεις την σχολή. Εγώ, θα δουλέψω σε κάποιο Πανεπιστήμιο εκεί. Είμαι καλός ιστορικός. Θα βρω δουλειά. Θα πάρω και την γιαγιά. Να μείνει με την ξαδέλφη της εκεί.

ΚΕΝΕΘ: Αγάπη μου τι λες;

ΤΖΕΙΜΣ: Και μετά, θα πάμε Αμερική. Να κυνηγήσουμε τα όνειρά μας.

ΚΕΝΕΘ: Το εννοείς;

ΤΖΕΙΜΣ: Με όλη μου την καρδιά. Θέλεις;

ΚΕΝΕΘ: Και το ρωτάς; Εννοείται. Θέλω τόσο πολύ να ζήσουμε μαζί. Κάπου, μόνοι μας.

ΤΖΕΙΜΣ: Κανονίστηκε λοιπόν.

ΚΕΝΕΘ: Αγάπη μου, πρέπει να κατέβω κάτω να βοηθήσω την Λίλυ. Μου έφτιαξες την διάθεση. Τα λέμε σε λίγο. Φιλάκια.

ΤΖΕΙΜΣ: Φιλί. Μεγάλο. *(Ο Κένεθ βγαίνει από το δωμάτιο.)* Παππού άκουσες τίποτα από όλα αυτά; *(Παύση)* Δεν απαντάει... Αυτό σημαίνει, ή ότι δεν άκουσε τίποτα, ή είναι πολύ ευγενικός και δεν θέλει να με φέρει σε δύσκολη θέση. *(Μικρή Παύση)* Ωχ... Το κεφάλι μου. Πονάω. Τι θα κάνω;... Δεν μπορώ. Το κεφάλι μου...

Σκηνή 8η

(Κουζίνα. Η Λίλυ μαγειρεύει. Μπαίνει ο Ντούγκαλ.)

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Τι φτιάχνεις;

ΛΙΛΥ: Πώς μπαίνεις έτσι;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Κανονικά. Από την πίσω πόρτα.

ΛΙΛΥ: Να χαιρετήσεις την Τζάνετ.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Στο τραπέζι κατευθείαν. *(Παύση)* Τι φτιάχνεις;

ΛΙΛΥ: Δεν βλέπεις;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Πολλά νεύρα έχεις.

ΛΙΛΥ: Θα έχω κάποιο λόγο.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Μπα. Έτσι γεννήθηκες.

ΛΙΛΥ: Μάλιστα.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Τι φτιάχνεις;

ΛΙΛΥ: Την κρεατόπιτα ηλίθιε. Την κρεατόπιτα. Τώρα, θα την βάλω στον φούρνο.

(Παύση. Ο Ντούγκαλ δίνει ένα χαστούκι στην Λίλυ.)

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Συγγνώμη...

ΛΙΛΥ: Θέλω διαζύγιο.

(Παύση)

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ένα χαστούκι ήταν μόνο.

ΛΙΛΥ: Δεν είναι μόνο αυτό, Ντούγκαλ. Το ξέρεις καλά.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Όχι.

ΛΙΛΥ: Το έχω αποφασίσει καιρό τώρα. Έχω μιλήσει και με τον δικηγόρο μου.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Απέκτησες και δικηγόρο;

ΛΙΑΥ: Έτσι πρέπει.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ωραία.

ΛΙΑΥ: Πολύ ωραία.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Και τι ζητάς;

ΛΙΑΥ: Τίποτα. Μπορείς να τα κρατήσεις όλα.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ο Κένεθ;

ΛΙΑΥ: Τι σχέση έχει ο Κένεθ;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Πώς θα το πάρει; Τι θα του πούμε;

ΛΙΑΥ: Είναι μεγάλο παιδί. Θα καταλάβει.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Θα του πεις την αλήθεια;

ΛΙΑΥ: Ποια αλήθεια;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ξέρεις.

ΛΙΑΥ: Α. Ότι σκότωσες τους γονείς του Τζέιμς και δεν πλήρωσες ποτέ γι' αυτό-

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Σε σιχαίνομαι.

ΛΙΑΥ: Ή μήπως ότι χτυπάς την μάνα του όποτε βρεις ευκαιρία;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Δεν είναι έτσι και το ξέρεις. Αυτό συμβαίνει-

ΛΙΑΥ: Όταν δεν σε υπακούω.

(Παύση)

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Θα δοκιμάσω λίγο από αυτό.

ΛΙΑΥ: Μην τολμήσεις.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ένα μακαρόνι πήρα μόνο.

ΛΙΛΥ: Ούτε αυτό.

(Μικρή Παύση)

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Δεν μ' αγάπησες ποτέ;

ΛΙΛΥ: Κάποτε ναι.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Γιατί;

ΛΙΛΥ: Γιατί τι;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Γιατί τον Γκλεν;

ΛΙΛΥ: Επειδή, ήταν ο πιο γλυκός άνθρωπος. Ήταν εκεί, για εμένα. Με καταλάβαινε.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Αηδίες.

ΛΙΛΥ: Τον αγαπούσα. Τον αγαπάω. Πάντα θα τον αγαπάω.

(Ο Ντούγκαλ δίνει ακόμα ένα χαστούκι στην Λίλυ.)

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Συγγνώμη.

ΛΙΛΥ: Πάντα ήσουν ένα απολίτιστο γουρούνι.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ένα χαστούκι ήταν μόνο.

ΛΙΛΥ: Μάλιστα.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Σ' αγαπάω.

ΛΙΛΥ: Τέτοια αγάπη, να την βάλεις στον κώλο σου.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Εσύ και ο Κένεθ, είστε τα πάντα για εμένα.

ΛΙΛΥ: Το ξέρω... Όμως, δεν γίνεται να συνεχίσουμε έτσι. Αρκετή υπομονή έκανα.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Δεν σ' αγάπησε όπως εγώ.

ΛΙΛΥ: Έχεις δίκιο. Με αγάπησε πολύ περισσότερο.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Σκύλα. Τρελή. Απαίσια.

ΛΙΑΥ: Απαίσιος είσαι εσύ. Εσύ. Που δεν σου έφτανε ο Γκλεν, αλλά σκότωσες και την Κάμερον.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Είχα θολώσει. Μην τα ξαναλέμε.

ΛΙΑΥ: Ακριβώς.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Έλα να προσπαθήσουμε μια ακόμα φορά.

ΛΙΑΥ: Ποτέ.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Σε παρακαλώ. Μια τελευταία φορά. Και θα το ξεχάσω. Μπορώ να το σταματήσω.

ΛΙΑΥ: Τι θα ξεχάσεις; Τι θα σταματήσεις;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Τίποτα.

ΛΙΑΥ: Έχεις αποτρελαθεί. Δεν συμμετέχω άλλο σε αυτό.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Λίλυ, θα το μετανιώσεις.

ΛΙΑΥ: Το θέμα τελείωσε. Μετά την σημερινή μέρα, όλα θα αλλάξουν για μένα. Αρκετά. Θα πάρουμε διαζύγιο και θα φύγεις από το σπίτι.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ορίστε;

(Ο Κένεθ μπαίνει μέσα στην κουζίνα.)

ΚΕΝΕΘ: Ηρθα.

ΛΙΑΥ: Μπράβο, αγόρι μου. Έλα να με βοηθήσεις.

ΚΕΝΕΘ: Γεια σου, πατέρα.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Γεια σου, αγόρι μου.

ΚΕΝΕΘ: Συμβαίνει κάτι;

ΛΙΑΥ: Γιατί το λες αυτό;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Όχι, παιδί μου.

ΚΕΝΕΘ: Επειδή υπάρχει μια ένταση στην ατμόσφαιρα.

ΛΙΑΥ: Όλα καλά. Ο πατέρας σου, θα πήγαινε τώρα να χαιρετίσει την Τζάνετ.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ναι να πηγαίνω εγώ. Δεν τελειώσαμε όμως την κουβέντα, Λίλυ.

ΛΙΑΥ: Κένεθ, μου δίνεις το αλάτι;

(Ο Ντούγκαλ βγαίνει από την κουζίνα.)

ΚΕΝΕΘ: Να ρωτήσω τι συμβαίνει; Στην πραγματικότητα. Ή να το αφήσω;

ΛΙΑΥ: Βασικά να μου δώσεις το αλάτι.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνή 1^η

(Τραπεζαρία. Όλοι κάθονται, έτοιμοι να ξεκινήσουν το φαγητό. Έρχεται η Λίλυ με την κρεατόπιτα.)

ΛΙΑΥ: Να τη και η κρεατόπιτά μας. Έτοιμη.

ΤΖΑΝΕΤ: Αχ, πόσο την λαχταρώ. Ευχαριστούμε, Λίλυ.

ΛΙΑΥ: Την έκανα με αγάπη. Ας ξεκινήσουμε.

ΤΖΑΝΕΤ: Τζέιμς μου, θέλεις να πεις λίγα λόγια, πριν ξεκινήσουμε το φαγητό.

ΤΖΕΙΜΣ: Εγώ;

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, αγάπη μου.

ΚΕΝΕΘ: Έλα, Τζέιμς.

ΤΖΕΙΜΣ: Ωραία. *(Μικρή Παύση)* Σας ευχαριστώ πολύ όλους, που ήρθατε σήμερα εδώ. Είναι ιδιαίτερη τιμή, που επιλέξατε αυτή την ημέρα, την ιερή μέρα των Χριστουγέννων, να την περάσετε μαζί μας. Για να γιορτάσουμε, την ημέρα μνήμης της οικογένειας μας.

ΤΖΑΝΕΤ: Των Μακένζι.

ΤΖΕΙΜΣ: Ημέρα μνήμης για τον παππού μου, που έφυγε σαν πέρσι ίδια μέρα και για τους γονείς μου, που δολοφονήθηκαν την ίδια μέρα, μερικά χρόνια πριν. Μαζευτήκαμε εδώ για να τους θυμηθούμε, να τους τιμήσουμε και να γιορτάσουμε, όπως ήξερε καλά να κάνει αυτή η οικογένεια. Δεν είναι μέρα λύπης...

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Τζέιμς, είσαι καλά;

ΤΖΑΝΕΤ: Τι έχει το παιδί;

ΤΖΕΙΜΣ: Καλά είμαι, απλώς πονάει πολύ το κεφάλι μου. Αυτές οι ημικρανίες, με έχουν τρελάνει .

ΚΕΝΕΘ: Μήπως, θες να πας να ξαπλώσεις;

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι, ακόμα. Αν συνεχιστεί θα πάω...

ΛΙΑΥ: Εγώ λέω να ξεκινήσουμε να φάμε και θα δεις πόσο καλύτερα θα αισθανθείς.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι, έχεις φτιάξει τα αγαπημένα φαγητά της οικογένειας. Και αυγά και την φανταστική κρεατόπιτα. Σε ευχαριστώ πολύ, Λίλυ.

ΛΙΑΥ: Γλυκέ μου, να είσαι καλά. Εντάξει, δεν θα είναι σαν του παππού, αλλά έβαλα τα δυνατά μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Είμαι σίγουρος.

ΚΕΝΕΘ: Μην είσαι μετριόφρων, μαμά. Η πίτα, είναι υπέροχη.

ΤΖΑΝΕΤ: Αγόρι μου, είσαι τόσο καλός. Σαν εκείνον. Και εγώ με την σειρά μου, θέλω να ευχαριστήσω την Λίλυ και την οικογένεια Φορντ, για ό,τι κάνουν για εμάς. Δεν ξέρω τι θα κάναμε χωρίς εσάς.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Τζάνετ, είσαι ένας θησαυρός. Είμαστε οικογένεια.

ΛΙΑΥ: Έτσι ακριβώς. Τρώτε, τρώτε.

ΤΖΑΝΕΤ: Κένεθ μου...

ΚΕΝΕΘ: Ναι, κυρία Τζάνετ.

ΤΖΑΝΕΤ: Δεν μου κρατάς κακία για πριν, αγόρι μου;

ΛΙΑΥ: Τι συνέβη;

ΤΖΑΝΕΤ: Εγώ, σου τα είπα με ειλικρινές ενδιαφέρον για το μέλλον σου.

ΚΕΝΕΘ: Καταλαβαίνω. Μην ανησυχείτε. Όλα καλά.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Θα μας εξηγήσει κάποιος τι έγινε.

ΚΕΝΕΘ: Δεν χρειάζεται.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, αγόρι μου.

(Μικρή Παύση)

ΛΙΑΥ: Πώς σας φαίνεται η πίτα;

ΤΖΑΝΕΤ: Υπέροχη, κορίτσι μου. Ειλικρινά νομίζω, ότι είναι καλύτερη από αυτήν που έφτιαχνε ο Τζέιμι.

ΛΙΑΥ: Υπερβολές.

ΤΖΕΙΜΣ: Ισχύει. Δεν περίμενα ότι θα το πω, αλλά πραγματικά, είναι υπέροχη. Δεν έχω φάει τίποτε άλλο ακόμα. Μόνο πίτα.

ΚΕΝΕΘ: Εσύ, πατέρα γιατί δεν τρως;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Πονάει το στομάχι μου. Από το πρωί. Θα φάω λίγα μακαρόνια σκέτα.

ΤΖΑΝΕΤ: Περαστικά, Ντούγκαλ μου.

ΚΕΝΕΘ: Ο κύριος Τζέιμι, αν ήταν εδώ, θα ήξερε να σου πει τι να κάνεις, για να σου περάσει αμέσως.

ΛΙΑΥ: Είχε την λύση για κάθε πρόβλημα. Τζάνετ, να σου βάλω λίγη σαλάτα.

ΤΖΑΝΕΤ: Όχι, Λίλυ μου. Κάτι έχω πάθει τελευταία και δεν τρώω λαχανικά.

ΛΙΑΥ: Κακώς. Πώς μου διέφυγε εμένα; Από αύριο, θα σε ταράξω στα λαχανικά.

ΤΖΑΝΕΤ: Ότι νομίζεις, παιδί μου. Κρασί να πιείτε. Είναι πολύ καλό.

(Πίνουν κρασί. Ο Τζέιμς βάζει στο ποτήρι του και το ρίχνει κάτω.)

ΚΕΝΕΘ: Τζέιμς, τι έγινε;

ΤΖΕΙΜΣ: Το κεφάλι μου δεν περνάει και ζαλίζομαι πολύ. Θα μου επιτρέψετε να πάω για λίγο στο δωμάτιο μου, να ξαπλώσω και σε λίγο θα κατέβω. Να πάρω και ένα χάπι.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, παιδί μου, πήγαινε αμέσως.

ΚΕΝΕΘ: Θεε βοήθεια;

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι, σε ευχαριστώ. Θα έρθω σε λίγο.

(Ο Τζέιμς φεύγει από την τραπέζα και ανεβαίνει τις σκάλες.)

Σκηνή 2^η

(Τραπεζαρία. Όλοι τρώνε. Δείχνουν ευχαριστημένοι.)

ΛΙΑΥ: Κένεθ, κάναμε καλή δουλειά; Δεν έχετε φάει τίποτα...

ΚΕΝΕΘ: Μάνα, μαγείρευες για ένα λόχο. Θα τρώμε για μέρες.

ΛΙΑΥ: Φάτε λίγο ακόμα.

ΤΖΑΝΕΤ: Ναι, για να φάμε και γλυκό.

ΛΙΑΥ: Έφτιαξα μια υπέροχη τούρτα καρότο. Αλλά, δεν είναι ώρα ακόμα. Να κατέβει και ο Τζέιμς να φάει.

(Χτυπάει το κουδούνι.)

ΤΖΑΝΕΤ: Μα ποιος είναι τέτοια μέρα;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Περιμένετε κανέναν;

ΤΖΑΝΕΤ: Όχι.

ΛΙΑΥ: Κένεθ, άνοιξε σε παρακαλώ.

ΚΕΝΕΘ: Μάλιστα.

(Ο Κένεθ ανοίγει την πόρτα. Είναι η Κλερ. Έρχονται μαζί στην τραπεζαρία.)

ΚΕΝΕΘ: Είναι η Κλερ. Φίλη του Τζέιμς. Και δική μου.

ΤΖΑΝΕΤ: Κλερ, παιδί μου. Τι καλά.

ΚΛΕΡ: Καλησπέρα, σε όλους. Χρόνια σας πολλά.

ΛΙΑΥ: Χρόνια πολλά.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Χρόνια πολλά, Κλερ. Χάρηκα.

ΤΖΑΝΕΤ: Έλα εδώ, να σε φιλήσω.

ΚΛΕΡ: Τι κάνετε; Να ζήσετε να τον θυμάστε. Βασικά, να τους θυμάστε.

ΤΖΑΝΕΤ: Ευχαριστώ, παιδί μου.

ΚΛΕΡ: Με αγάπη και να έχετε υγεία. *(Μικρή Παύση)* Ο Τζέιμς με κάλεσε. Σας το είπε;

ΤΖΑΝΕΤ: Καλά έκανε. Ναι, αλλά ξεχάστηκα. Είμαι μεγάλη πια. Καταλαβαίνεις.

ΚΛΕΡ: Μια χαρά είστε. Ο Τζέιμς; Πού είναι;

ΚΕΝΕΘ: Τον έπιασε το κεφάλι του και ανέβηκε πάνω να ξεκουραστεί λίγο.

ΚΛΕΡ: Καλά έκανε.

ΛΙΑΥ: Με θυμάσαι, Κλερ;

ΚΛΕΡ: Ναι, φυσικά. Έχουμε συναντηθεί ξανά. Εδώ, στο σπίτι. Πώς είστε;

ΛΙΑΥ: Καλά είμαι. Εσύ;

ΚΛΕΡ: Και εγώ.

ΤΖΑΝΕΤ: Κάθισε, παιδί μου, να φας το υπέροχο φαγητό της Λιλυ.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Κρεατόπιτα να φας. Είναι πεντανόστιμη.

ΚΛΕΡ: Εννοείται. Το περιμένω από εχθές.

(Η Κλερ κάθεται στο τραπέζι και αρχίζει να τρώει.)

ΚΕΝΕΘ: Να σε ρωτήσω κάτι;

ΚΛΕΡ: Πες μου.

ΚΕΝΕΘ: Τι φάση με το ροζ μαλλί;

ΚΛΕΡ: Ας έρθει και ο Τζέιμς και θα σου εξηγήσω.

ΚΕΝΕΘ: Α, έχει ιστορία.

ΚΛΕΡ: Κάτι έχει...

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Και με τι ασχολείσαι, Κλερ;

ΚΛΕΡ: Αστυνομικός είμαι.

ΤΖΑΝΕΤ: Και μάλιστα πολύ καλή.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Α, πολύ ενδιαφέρον.

(Μικρή Παύση)

ΛΙΑΥ: Σε νοιάζει;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ζηλεύεις;

ΛΙΑΥ: Για πες μας, Κλερ. Έχεις κάποιον δεσμό;

ΚΕΝΕΘ: Ρε μαμά.

ΚΛΕΡ: Δεν έχω πρόβλημα, Κένεθ. Όχι, κυρία Λίλυ. Δεν είμαι των σχέσεων.

ΛΙΑΥ: Ελεύθερο πνεύμα, σαν να λέμε.

ΚΛΕΡ: Κάτι τέτοιο.

ΛΙΑΥ: *(σιγά)* Κάθε μέρα και με άλλον...

ΚΛΕΡ: Είπατε κάτι;

ΛΙΑΥ: Όχι. Λέω, αν θες, να φας κάτι άλλο.

ΚΕΝΕΘ: Μάνα, φτάνει. Άσε την κοπέλα.

ΚΛΕΡ: Άκουσα τι είπατε. Ζούμε σε άλλες εποχές, από εκείνες που μεγαλώσατε εσείς. Πλέον, οι γυναίκες μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Φαντάζομαι, το γνωρίζετε.

ΛΙΑΥ: Ναι, κορίτσι μου. Αλλά, υπάρχει και ένα όριο σε κάποια πράγματα. Το δέχομαι αυτό που λες. Φαίνεσαι εσύ, τι κορίτσι είσαι. Λογικό.

ΚΛΕΡ: Ορίστε;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Μα τι έπαθες;

ΚΕΝΕΘ: Μάνα, σταμάτα πια. Μην μιλάς άλλο.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Προς τι, όλη αυτή η κακία τώρα;

ΛΙΑΥ: Αχ, καημένε. Δεν την είδες πώς είναι; Τι σχέσεις έχει με τον γιο μας; Είναι φίλοι. Και ποιός ξέρει τι άλλο; Τζάνετ μου, να ανησυχείς και για τον Τζέιμς.

ΚΛΕΡ: Αρκετά με τις προσβολές. Δεν σας επιτρέπω.

ΛΙΑΥ: Δεν μου επιτρέπεις; Τι ακριβώς-

ΤΖΑΝΕΤ: Σ κ α σ μ ό ς. Η Κλερ, είναι πολύ καλή φίλη της οικογένειας, όπως και η Λίλυ. Δεν καταλαβαίνω την έκρηξη σας. Ηρεμήστε και χαλαρώστε. Χριστούγεννα είναι. Γιορτή μνήμης. Φάτε. Κλερ μου, λίγα πιτάκια θέλεις;

Σκηνή 3η

(Γραφείο Τζέιμι. Ο Τζέιμς μπαίνει αναστατωμένος.)

ΤΖΕΙΜΣ: Παππού... Παππού... Πού είσαι;

ΤΖΕΙΜΙ: Αγόρι μου. Τι έγινε;

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν είμαι καλά... Δεν μπορώ... Παππού... Δεν μπορώ... Σε παρακαλώ...

ΤΖΕΙΜΙ: Κάθισε παιδί μου. Να ηρεμήσεις. Κάθισε στην πολυθρόνα.

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν μπορώ να κάτσω. Νιώθω ότι θα εκραγώ. Δεν το αντέχω...

ΤΖΕΙΜΙ: Κάτσε να το πάρουμε από την αρχή-

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν θέλω. Αρκετά.

ΤΖΕΙΜΙ: Ηρέμησε. Ας το δούμε λογικά.

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν υπάρχει καμία λογική. Σε τίποτα. Είναι σαν ένα κακό όνειρο. Θα ξυπνήσω και θα βρίσκομαι στην ρουτίνα μου. Τίποτα παραπάνω.

ΤΖΕΙΜΙ: Αγόρι μου, μήπως πρέπει να πάρεις τα χάπια σου;

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι, όχι. Δεν θα είμαι φυτό. Όχι.

ΤΖΕΙΜΙ: Αγόρι μου-

ΤΖΕΙΜΣ: Γιατί ο Ντούγκαλ σκότωσε τους γονείς μου;

ΤΖΕΙΜΙ: Τζέιμς...

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν μου λες. Γιατί; (Παύση) Να σου πω κάτι.

ΤΖΕΙΜΙ: Ό, τι θες.

ΤΖΕΙΜΣ: Με παρακολουθείς;

ΤΖΕΙΜΙ: Τι εννοείς;

ΤΖΕΙΜΣ: Από τότε που πέθανες και ζεις στου τοίχους αυτού του σπιτιού, με παρακολουθείς; Εμένα, την γιαγιά, τους ανθρώπους που μπαίνουν μέσα στο σπίτι;

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι...

ΤΖΕΙΜΣ: Άρα τα ξέρεις όλα; (Μικρή Παύση) Για μένα και τον Κένεθ;

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΙ: Ναι, παιδί μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Και τι έχεις να πεις;

ΤΖΕΙΜΙ: Πολύ καλό παιδί. Ο μόνος καλός Φορντ. Και σε αγαπάει.

ΤΖΕΙΜΣ: Δηλαδή δεν σε ενοχλεί που...

ΤΖΕΙΜΙ: Που τι;

ΤΖΕΙΜΣ: Που είμαι gay...

ΤΖΕΙΜΙ: Γιατί να με ενοχλεί; Άμα είσαι ευτυχισμένος μαζί του, επιλογή σου είναι, τι θα κάνεις.

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν το περίμενα...

ΤΖΕΙΜΙ: Έπρεπε να μου είχες μιλήσει... Σ' αγαπώ πολύ... Ε, και είμαι αρκετά ανοιχτός άνθρωπος...

ΤΖΕΙΜΣ: Αλήθεια;

ΤΖΕΙΜΙ: Μην αισθάνεσαι άσχημα. Όλοι είχαμε τις εμπειρίες μας, όταν είμασταν νεότεροι...

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Δηλαδή;

ΤΖΕΙΜΙ: Ε, όπως και να το κάνουμε, έχω άποψη για το θέμα. Δεν μπορώ να σε κατακρίνω.

ΤΖΕΙΜΣ: Παππού...

ΤΖΕΙΜΙ: Βέβαια από τότε που γνώρισα την γιαγιά σου, σταμάτησα τις περιπέτειες.

ΤΖΕΙΜΣ: Πάλι καλά...

ΤΖΕΙΜΙ: Αγόρι μου, είμαι εδώ για σένα. Ξέρω, ότι δεν είναι εύκολο αυτό που σου ζητάω, αλλά θέλω να το κάνεις. Σε παρακαλώ. Θα μας βοηθήσει όλους να προχωρήσουμε.

ΤΖΕΙΜΣ: Μου φαίνεται ακατόρθωτο. Τον κοιτούσα και-

ΤΖΕΙΜΙ: Πήγαινε κάτω και αντιμετώπισέ τον. Πες μπροστά σε όλους, ότι ξέρεις πως σκότωσε τους γονείς σου και όλα θα πάρουν τον δρόμο τους. Θα αποκαλυφθούν τα πάντα. Και έτσι, θα βρεις την στιγμή να τον σκοτώσεις.

ΤΖΕΙΜΣ: Θα αποκαλυφθούν τα πάντα; Είμαι σίγουρος πως ξέρεις και δεν μου λες.

ΤΖΕΙΜΙ: Πήγαινε κάτω, παιδί μου. Δώσε ένα τέλος, στον κύκλο του αίματος. *(Μικρή Παύση)* Και μην ξεχνάς. Μετά, πάρε την γιαγιά σου και φύγε. Πηγαίνατε στο Λονδίνο. Ή και πιο μακριά. Στην Ελλάδα, ας πούμε. Εκεί, έχουμε κάποιους συγγενείς που μπορούν να σας βοηθήσουν-

ΤΖΕΙΜΣ: Παππού, δεν μπορώ να αφήσω τον Κένεθ. Αγαπιόμαστε. Κάνουμε όνειρα. Του υποσχέθηκα, πως θα φύγουμε μαζί. Δεν γίνεται-

ΤΖΕΙΜΙ: Αγόρι μου, άκου με προσεχτικά. *(Μικρή Παύση)* Τον συμπαθώ τον Κένεθ, αλλά πρέπει να τον αφήσεις πίσω. Θα κόψεις κάθε επαφή μαζί του.

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν υπάρχει περίπτωση. Τι βλακείες είναι αυτά που λες;

ΤΖΕΙΜΙ: Αγόρι μου-

ΤΖΕΙΜΣ: Ο Κένεθ είναι ο άνθρωπός μου. Δεν μπορώ να τον αφήσω.

ΤΖΕΙΜΙ: Πρέπει. Όσο βρίσκεται στην ζωή σου, πάντα θα υπάρχει και η σκιά των Φορντ.

ΤΖΕΙΜΣ: Ο Κένεθ είναι διαφορετικός. Είναι γλυκός. Δεν μπορώ, να ζήσω χωρίς αυτόν.

ΤΖΕΙΜΙ: Πρέπει. Δεν το καταλαβαίνεις τώρα, αλλά πρέπει να αποκοπείς τελείως. Είναι ο μόνος τρόπος.

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Άντε γαμήσου.

(Ο Τζέιμς αποχωρεί από το γραφείο.)

ΤΖΕΙΜΙ: Αγόρι μου... Μακάρι να μπορούσα...

Σκηνή 4^η

(Τραπεζαρία. Το φαγητό συνεχίζεται.)

ΤΖΑΝΕΤ: Ωραίο το φαγητό, Κλερ μου;

ΚΛΕΡ: Ναι, είναι πολύ καλό. Αυτά τα αυγά, είναι υπέροχα.

ΤΖΑΝΕΤ: Και η κρεατόπιτα;

ΚΛΕΡ: Καλή, αλλά λίγο βαριά.

ΛΙΑΥ: Μην τρως τότε.

ΚΛΕΡ: Δεν τρώω.

ΤΖΑΝΕΤ: Μην ξαναρχίζετε. Μονιάστε επιτέλους.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ε ναι.

ΛΙΑΥ: Εσύ, συμφωνείς, ε;

(Ο Τζέιμς κατεβαίνει στην τραπεζαρία.)

ΚΛΕΡ: Τζέιμς.

ΤΖΕΙΜΣ: Κλερ. Πότε ήρθες;

ΚΛΕΡ: Πριν από λίγο.

ΤΖΕΙΜΣ: Το ροζ είναι πραγματικότητα.

ΚΛΕΡ: Είναι.

ΤΖΑΝΕΤ: Αγόρι μου, είσαι καλύτερα;

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι, γιαγιά. Πήρα ένα παυσίπονο και τώρα νιώθω πολύ καλά.

ΚΕΝΕΘ: Ευτυχώς. Ανησυχήσαμε.

ΤΖΕΙΜΣ: Θα ήθελα να κάνω μια πρόποση. Σωστά αυτήν την φορά. Χωρίς πονοκεφάλους.

ΤΖΑΝΕΤ: Αχ, ναι. Τέλεια. Τώρα που είμαστε όλοι εδώ.

ΚΛΕΡ: Ναι, ναι. Λατρεύω τις προπόσεις.

ΛΙΑΥ: Ντούγκαλ, βάλε μου λίγο κρασί σε παρακαλώ.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Όπως επιθυμείς.

ΤΖΕΙΜΣ: *«Αφού η συντομία είναι η ουσία του πνεύματος, η δε πολυλογία το περιττό στολίδι του το εξωτερικό, θα είμαι όσο σύντομος μπορώ.»* Άμλετ. (Μικρή Παύση) Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για ακόμα μια φορά, που είστε σήμερα εδώ μαζί μας. Αυτήν την τόσο σημαντική ημέρα. Σε ευχαριστώ, γιαγιά που έχεις σταθεί δίπλα μου όλα αυτά τα χρόνια. Είσαι σαν μητέρα, για εμένα. Έχεις κάνει τα πάντα για να είμαι ευτυχισμένος και δεν ξέρω τι θα έκανα, χωρίς εσένα. Είμαι εδώ, για ό,τι χρειαστείς. (Μικρή Παύση) Σε ευχαριστώ, Κλερ, για την υπέροχη φιλία σου. Όλα αυτά τα χρόνια. Που είσαι εδώ. Και με κάνεις να ζω λίγο πιο τρελά. Με τα ροζ μαλλιά σου, τα οποία ακόμα δεν μας είπες, πώς τα απέκτησες...

ΚΛΕΡ: Ε, ας μην τα πούμε τώρα αυτά. Ας πούμε ότι έβαλα ένα στοίχημα, με έναν γκόμενο και το έχασα...

ΤΖΕΙΜΣ: Αναμένω, για τις πικάντικες λεπτομέρειες. (Μικρή Παύση) Σε ευχαριστώ, Λίλυ, που βοηθάς την γιαγιά μου σε όλα. Που μας μαγειρεύεις. Είσαι αληθινή φίλη. Και σε ευχαριστώ, που έφερες στην ζωή τον έρωτα της ζωής μου, τον Κένεθ.

ΛΙΑΥ: Τι πράγμα;

ΚΕΝΕΘ: Τζέιμς, τι κάνεις;

ΤΖΕΙΜΣ: Σε ευχαριστώ, Κένεθ που υπάρχεις στην ζωή μου. Είσαι ό,τι καλύτερο. Σε αγαπώ άνευ όρων, για πάντα. Στην αιωνιότητα.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Πώς τολμάς παλιοπούστη; Τι είναι αυτά που λες;

ΤΖΕΙΜΣ: Όσο για σένα, Ντούγκαλ, σε ευχαριστώ που ήρθες σε αυτό το τραπέζι και μπορώ να σε ρωτήσω, κοιτώντας σε στα μάτια. Γιατί σκότωσες τους γονείς μου;

(Παύση)

ΚΛΕΡ: Τζέιμς, τι συμβαίνει; Δεν καταλαβαίνω τίποτα.

ΤΖΑΝΕΤ: Αγόρι μου, τι είναι αυτά που λες; Οι γονείς σου, δολοφονήθηκαν, από έναν τυχαίο κλέφτη.

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι, τους σκότωσε ο Ντούγκαλ Φορντ, αλλά δεν ξέρω τον λόγο.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Και εσένα, ποιός σου το είπε αυτό το ψέμα;

ΤΖΕΙΜΣ: Ο παππούς μου.

ΛΙΑΥ: Ο παππούς σου; Πότε; Πώς το ήξερε;

ΤΖΕΙΜΣ: Άρα είναι αλήθεια.

ΛΙΑΥ: Δεν είπα αυτό.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Δεν με νοιάζουν αυτά τα ψέματα. Λέγε, μαλάκα, τι είναι αυτά που έλεγες πριν για τον γιο μου;

ΤΖΕΙΜΣ: Η αλήθεια. Τον αγαπώ. Με αγαπά.

ΚΕΝΕΘ: Τζέιμς, σταμάτα.

ΤΖΕΙΜΣ: Γιατί ντρέπεσαι; Αρκετά κρυφτήκαμε. Φτάνει.

ΚΕΝΕΘ: Δεν ντρέπομαι εγώίσταρε, αλλά πήρες μια απόφαση μόνος σου, χωρίς να την συζητήσουμε. Δεν είχες το δικαίωμα να πεις τίποτα. Έπρεπε να μιλήσουμε πρώτα...

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι, φτάνει το κρυφτό.

ΚΕΝΕΘ: Ήμαρτον. Μα τι έχεις πάθει σήμερα; Τι συμπεριφορά είναι αυτή; Πρέπει να πάρεις τα χάπια σου.

ΤΖΑΝΕΤ: Δεν τα παίρνεις, παιδί μου;

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι, γιαγιά. Τα είπαμε αυτά.

ΤΖΑΝΕΤ: Είναι αλήθεια, παιδί μου, ότι ο Ντούγκαλ σκότωσε την κόρη μου;

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι. Μου το είπε ο παππούς.

ΤΖΑΝΕΤ: Πότε;

(Παύση)

ΤΖΕΙΜΣ: Πριν από λίγο.

ΛΙΑΥ: Το παιδί, είναι παλαβό. Δεν ξέρει τι λέει.

ΚΛΕΡ: Τζέιμς, τι συμβαίνει; Παραλογίζεσαι.

ΚΕΝΕΘ: Τζέιμς μου, ο παππούς σου, είναι νεκρός.

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι, αλλά το πνεύμα του ζει μέσα στους τοίχους αυτού του σπιτιού. Είναι μια αρχαία κατάρα-

ΚΛΕΡ: Τζέιμς, νομίζω πως πρέπει να πάρεις τα χάπια σου τώρα.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Κένεθ, είναι αλήθεια;

ΚΕΝΕΘ: Ορίστε;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Είσαι gay;

ΚΕΝΕΘ: Ναι, πατέρα. Είμαι μαζί με τον Τζέιμς. Αγαπιόμαστε.

ΛΙΑΥ: Δεν είναι δυνατόν. Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό. Είναι λάθος.

(Παύση. Ο Ντούγκαλ χτυπάει με δύναμη τον γιο του.)

ΛΙΑΥ: Όχι, σταμάτα, απολίτιστε. Τι κάνεις;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Πώς τόλμησες ρε γελοίο; Ο γιος μου ρε; Ο γιος μου; Πούστης; Και μάλιστα με τον γιο του Γκλεν... Όχι... Όχι...

ΚΛΕΡ: Σταματήστε επιτέλους. Σας διατάζω.

(Η Κλερ ακινητοποιεί τον Ντούγκαλ. Η Λίλυ κλαίει και τους παρακαλεί να σταματήσουν.)

ΤΖΕΙΜΣ: Κένεθ μου, συγγνώμη αγάπη μου. Δεν ήθελα-

ΚΕΝΕΘ: Όλα καλά...

ΤΖΕΙΜΣ: Μα σε χτύπησε. Πρέπει να πονάς...

ΚΕΝΕΘ: Είμαι καλά.

(Η Τζάνετ σηκώνεται από την καρέκλα της.)

ΤΖΑΝΕΤ: Τζέιμς, σου μίλησε ο Τζέιμι μου;

ΤΖΕΙΜΣ: Ναι, γιαγιά.

ΤΖΕΙΜΙ: Πες της ότι την αγαπάω.

ΤΖΕΙΜΣ: Μπορείς να μου μιλάς και εδώ;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Το παιδί είναι για δέσιμο. Όλη η οικογένεια...

ΤΖΕΙΜΣ: Σε αγαπάει, γιαγιά.

ΤΖΑΝΕΤ: Και εγώ, Τζέιμι. Και εγώ. Πολύ.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Εσένα, μωρή τρελόγρια, δεν σε ενοχλεί που ο εγγονός σου πηδιέται με τον γιο μου;

ΤΖΑΝΕΤ: Όχι, ο Κένεθ είναι εξαίρετο παιδί.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Δεν είστε με τα καλά σας εδώ μέσα.

ΚΛΕΡ: Ούτε και εσύ. Κάτσε ήσυχος.

ΤΖΑΝΕΤ: Αγόρι μου, σε αγαπάω. Είμαι εδώ. Θα κάνω ό,τι θέλεις εσύ. Αρκεί να ηρεμήσεις. Δεν υπάρχει τίποτα που να μην λύνεται. Είμαστε εδώ όλοι δικοί σου άνθρωποι. Ή σχεδόν όλοι.

ΤΖΕΙΜΣ: Ο Ντούγκκαλ σκότωσε τους γονείς μου. Πρέπει να πληρώσει. Έτσι λέει ο παππούς.

ΤΖΑΝΕΤ: Τότε να πληρώσει.

ΚΕΝΕΘ: Μπαμπά, είναι αλήθεια;

(Παύση)

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ναι, εγώ τους σκότωσα.

ΚΕΝΕΘ: Γιατί;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Επειδή ζήλευα. Πολύ. Αγόρι μου, την αγαπάω πολύ την μαμά σου. Και εσένα.

ΚΕΝΕΘ: Ναι, αλλά γιατί;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Επειδή πηδιότανε με τον Γκλεν. Είχαν σχέση.

ΤΖΑΝΕΤ: Τι πράγμα;

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν μπορεί.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Όταν το έμαθα, θόλωσα. Ήταν λίγο πριν εκείνα τα Χριστούγεννα. Έτσι, στις 25 Δεκεμβρίου που ο Τζέιμι με την Τζάνετ και την παλιόπουστα θα έλειπαν από το σπίτι, βρήκα την ευκαιρία. Σκότωσα πρώτα τον Γκλεν και μετά την Κάμερον.

ΤΖΑΝΕΤ: Γιατί την κορούλα μου;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Δεν έπρεπε να υπάρχουν μάρτυρες.

ΚΛΕΡ: Οργανωμένο το σχέδιο. Κρατιέμαι να μην φας μπουνιά. Αλήθεια.

ΚΕΝΕΘ: Και μετά;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Μετά που βρήκα την ψυχραιμία μου, κατάλαβα τι έκανα και το μετάνιωσα. Για την Κάμερον, τουλάχιστον. Ο Γκλεν, έπρεπε να πληρώσει, που πήδαγε την γυναίκα μου. *(Μικρή Παύση)* Οργάνωσα το σχέδιο και μέσω των γνωριμιών μου, έβαλα στην φυλακή έναν αθώο άνθρωπο. Μου χρώσταγε χάρη μεγάλη και εγώ έδωσα πολλά λεφτά στην οικογένεια του, για να ζήσουν μια καλή ζωή. Έτσι, αυτός ο άνθρωπος είπε, πως ήρθε για να κλέψει τους Μακένζι και όταν τον ανακάλυψαν τους σκότωσε.

ΤΖΕΙΜΣ: Δεν μπορώ να το πιστέψω.

ΚΛΕΡ: Ούτε σε ταινίες δεν τα βλέπουμε αυτά.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Έμαθα πριν δύο μήνες, ότι αυτοκτόνησε στην φυλακή.

ΚΕΝΕΘ: Πώς μπορείς και ζεις, πες μου. Εγώ θα είχα πεθάνει από την ντροπή μου.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Αγόρι μου, δεν αισθάνομαι καλά γι' αυτά που έκανα, αλλά έπρεπε να επέλθει δικαιοσύνη για την απιστία της.

ΚΕΝΕΘ: Δεν θέλω να σε ξέρω...

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Αγόρι μου, σε παρακαλώ...

(Παύση. Ο Κένεθ δίνει ένα χαστούκι στον πατέρα του. Ο Ντούγκαλ σηκώνεται και παίρνει ένα κομμάτι κρεατόπιτα. Το διαλύει με μανία.)

ΚΛΕΡ: Τι νομίζεις ότι κάνεις;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ξέρετε τι έχει αυτό το κομμάτι κρεατόπιτα;

ΤΖΑΝΕΤ: Υπέροχο κρέας.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Υπέροχο, ναι. Σε προειδοποίησα, Λίλυ. Θα το σταματούσα, αλλά εσύ, ήθελες διαζύγιο. Βρωμοπούτανο.

ΤΖΕΙΜΣ: Τι έχει μέσα η κρεατόπιτα;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Την καρδιά του πατέρα σου, φλώρε. Την καρδιά του Γκλεν.

ΛΙΑΥ: Τι έκανες;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Αυτό που έπρεπε. Και την φάγατε όλοι, με τόση ευχαρίστηση. Φάτε λίγο ακόμα. Μα γιατί δεν τρώτε;

(Η Λίλυ φτύνει στην μούρη τον Ντούγκαλ. Εκείνος είναι έτοιμος να την χτυπήσει, αλλά η Κλερ τον ακινητοποιεί πάλι.)

ΚΛΕΡ: Κάτσε κάτω και μην κουνηθείς.

ΛΙΑΥ: Τι έκανες;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Νομίζεις πως δεν θα την έβρισκα;

ΤΖΑΝΕΤ: Δεν καταλαβαίνω τίποτα.

ΚΕΝΕΘ: Μίλα, μίλα...

ΤΖΑΝΕΤ: Δεν αισθάνομαι πολύ καλά...

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Η κρεατόπιτα έχει μέσα κιμά από την καρδιά του Γκλεν. Όταν η Λίλυ τον περιποιήθηκε για να είναι έτοιμος για την κηδεία, του έβγαλε την καρδιά και την έβαλε σε ένα καταψύκτη, έτσι ώστε να έχει την καρδιά του αγαπημένου της για πάντα μαζί της. Δακρύβρεχτη ιστορία. Αλλά το πουτανάκι, λογάριαζε χωρίς εμένα. Πριν δύο μέρες, ανακάλυψα την καρδιά και ένα ερωτικό γράμμα που της είχε στείλει. Το τελευταίο. Και έτσι το αποφάσισα. Να την εκδικηθώ για άλλη μια φορά. Και

αυτήν. Και εσάς. Και τα κατάφερα. Φάγατε όλοι από την κρεατόπιτα. Και την απολαύσατε. Και το χάρηκα. (Γελάει)

(Ο Τζέιμς αρχίζει να χτυπάει με μανία τον Ντούγκαλ. Η Κλερ τον σταματά. Ξαφνικά η Τζάνετ λιποθυμά. Ο Τζέιμς μαζί με τον Κένεθ προσπαθούν να την συνεφέρουν. Η Λίλυ πηγαίνει μπροστά στον Ντούγκαλ.)

ΛΙΑΥ: Όλα πήγαν κατά διαόλου. Η ζωή μας, καταστράφηκε πλέον. Θα πας φυλακή. Θα πεθάνεις. Δεν με νοιάζει. Πρέπει όμως, να σου πω κάτι τελευταίο. Ο Κένεθ, είναι γιος του Γκλεν.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Τι πράγμα;

ΛΙΑΥ: Καρπός πραγματικού έρωτα. Όχι δικός σου. Δεν έχεις τίποτα δικό σου. Μόνο ένα σάπιο γραφείο τελετών. Χάρισμά σου, μαλάκα.

ΚΕΝΕΘ: Μαμά, δεν καταλαβαίνω...

(Η Τζάνετ συνέρχεται.)

ΛΙΑΥ: Είστε αδέρφια με τον Τζέιμς. Συγγνώμη, Κένεθ.

ΤΖΑΝΕΤ: Τι είπες;

ΛΙΑΥ: Λέω, ότι ο Κένεθ, είναι παιδί του Γκλεν.

ΤΖΑΝΕΤ: Νομίζω, στραβώνει το στόμα μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Παππού... Παππού...

ΤΖΑΝΕΤ: Εδώ είναι;

ΛΙΑΥ: Του τρελού...

ΤΖΕΙΜΙ: Τζέιμς, είναι η ώρα. Τα πράγματα έχουν ξεφύγει.

ΤΖΕΙΜΣ: Πονάει το κεφάλι μου. Δεν μπορώ να το κάνω...

ΚΕΝΕΘ: Αγάπη μου, μην φωνάζεις. Ηρέμησε. Πού είναι τα χάπια του;

ΤΖΑΝΕΤ: Τι σου λέει;

ΤΖΕΙΜΙ: Αγόρι μου, ηρέμησε. Η μητέρα σου, δεν θα ήθελε να σε δει έτσι.

ΤΖΕΙΜΣ: Η μητέρα μου, έχει να με δει από μικρό παιδί.

ΤΖΕΙΜΙ: Σε αγαπούσε. Πριν γίνω έγκλειστος, στους τοίχους αυτού του σπιτιού, μιλήσαμε. Μου ζήτησε, να σε προσέχω. Να σε αγαπώ.

ΤΖΕΙΜΣ: Και απέτυχε, παταγωδώς...

ΚΛΕΡ: Ποιος απέτυχε παταγωδώς;

ΛΙΑΥ: Το παιδί είναι παλαβό.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Παλιόπουστα, σύνελθε.

ΤΖΑΝΕΤ: Μην μιλάς έτσι για τον εγγονό μου.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Δεν μπορώ να το πιστέψω. Ο Κένεθ μου γιος του γελοίου... Όχι...

ΤΖΕΙΜΣ: Πονάω. Δεν μπορώ να δω καθαρά... Φοβάμαι...

ΤΖΕΙΜΙ: Κάνε το και θα δεις πως θα φτιάξουν τα πράγματα αμέσως. Σκότωσέ τον. Πρέπει να πεθάνει.

ΤΖΕΙΜΣ: Πρέπει να πεθάνει...

ΚΕΝΕΘ: Ποιος;

ΛΙΑΥ: Αν με ρωτάς, όλοι μας.

ΚΛΕΡ: Νομίζω πρέπει να ηρεμήσουμε. Όλοι. Να πάρουμε μια ανάσα.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Δεν είσαι καλά που θα πάρουμε ανάσα. Κανείς δεν θα ηρεμήσει. Αρκετά χρόνια τα κράταγα μέσα μου. (Μικρή Παύση) Βοηθήστε τον φλώρο. Και επιτέλους άσε με ήσυχο, Κλερ.

ΚΛΕΡ: Δεν υπάρχει περίπτωση.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Φάτε κρεατόπιτα. Φάτε.

ΛΙΑΥ: Είσαι γελοίος. Θα έπρεπε να ντρέπεσαι. Σίχαμα.

ΤΖΑΝΕΤ: Δεν μπορώ να αναπνεύσω...

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ούτε και εγώ. Πολλά χρόνια τώρα. *(Μικρή Παύση)*
Για όλα εσύ φταις. Η γυναίκα μου. Η υπέροχη και πιστή γυναίκα μου. Το πουτανάκι. Η μεγαλύτερη πουτάνα της Σκωτίας.

ΛΙΑΥ: Τον αγαπούσα ρε μαλάκα. Πόσες φορές πρέπει να στο πω;

ΤΖΕΙΜΙ: Τώρα, Τζέιμς. Τώρα. Σκότωσέ τον. Επιτέλους.

(Ο Τζέιμς χτύπα το χέρι του στο τραπέζι και βγάζει μια κραυγή.)

ΤΖΕΙΜΣ: Σ κ ά σ τ ε ε... Όλοι σας. Μην μιλήσει κανείς. Καθόλου. Φτάνει.

ΤΖΕΙΜΙ: Αγόρι μου-

ΤΖΕΙΜΣ: Και εσύ παππού. Σκάσε. Με έχεις τρελάνει.

ΤΖΑΝΕΤ: Τι σου λέει; Θέλω να του μιλήσω και εγώ. Αγάπη μου με ακούς;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Κανείς δεν του μιλάει, παλιόγρια. Πόσες φορές πρέπει να το πούμε; Είναι παλαβός. Μόνος του τα λέει.

ΤΖΑΝΕΤ: Όχι. Σταμάτα. Εσύ δεν ξέρεις-

ΤΖΕΙΜΣ: Είπα σκάστε. Μην μιλάτε. Είμαι στα όρια μου. Ή μάλλον τα έχω ξεπεράσει.

ΚΕΝΕΘ: Τζέιμς, σε παρακαλώ.

ΤΖΕΙΜΣ: Κένεθ μου, μην μιλήσει κανείς. Το εννοώ. *(Παύση)*
Ντούγκαλ, πρέπει να πεθάνεις. Έτσι μου είπε. Έτσι μου λέει. Είναι το δίκαιο μετά από αυτά που έκανες... Συμφωνώ πρέπει να αποδοθεί δικαιοσύνη. Ναι. Πρέπει να πληρώσεις. Ναι. Παππού. Είναι το σωστό. Απλώς, μην με πρήζεις άλλο. Ξέρω τι πρέπει να κάνω. Τόση ώρα μιλήσατε όλοι. Βγάλατε τα εσώψυχά σας. Την

αλήθεια σας. Ήρθε η ώρα για την δική μου αλήθεια. Που κρύβω τόσα χρόνια μέσα μου. Βαθιά. Τόσα χρόνια που ζω αυτήν την παρασιτική ζωή-

ΤΖΑΝΕΤ: Αγόρι μου, μην μιλάς έτσι. Μήπως θέλεις να ξαπλώσεις;

ΤΖΕΙΜΣ: Γιαγιά, σε παρακαλώ. Πρέπει να τα πω. Μέσα σε αυτήν την ζωή λίγα πράγματα μου δίνουν χαρά. Ο παππούς, η γιαγιά, η Κλερ. Η δουλειά μου. Το διάβασμα. (Μικρή Παύση) Ο Κένεθ μου. Αχ. Ο πιο σημαντικός άνθρωπος στην ζωή μου. Έχει ανεχτεί τα πάντα. Όλη μου την κυκλοθυμία. Με αγαπάει πραγματικά. Όπως και εγώ. Συγγνώμη σε όλους, που δεν σας είπαμε την αλήθεια, αλλά δεν θα το αντέχατε. Εδώ που φτάσαμε βέβαια, μου φαίνεται σαν το πιο ασήμαντο γεγονός. Ειδικά, αν το συγκρίνω με την κρεατόπιτα. (Παύση) Πάντα προσπαθούσα να ικανοποιήσω τους άλλους. Πάντα. Όλα για τους άλλους. Τι θα πει ο κόσμος. Να είμαι αρεστός. Στο κοινωνικό σύνολο. Ξέρετε πόσα χρόνια μου πήρε να αποδεχτώ την ομοφυλοφιλία μου; Ε; Ξέρετε πόσα χρόνια μου πήρε να αποδεχτώ ότι έχασα τους γονείς μου; Ότι τους σκότωσε ένας άγνωστος; Πόσα χρόνια με τρώει το γιατί; (Μικρή Παύση) Πολλά χρόνια. Κάθε μέρα. Κάθε λεπτό της ύπαρξης μου σκέφτομαι τους γονείς μου. Και τρέχω σε ψυχιάτρους. Κρατιέμαι με φάρμακα για να μην ξεφύγω. (Γελάει) Σήμερα όμως δεν πήρα. Για να απολαύσω αυτές τις στιγμές. Τις οποίες, τώρα που το σκέφτομαι μπορεί να τις φαντάζομαι. Ναι. Έχω ανεπτυγμένη φαντασία. Πάντα μου το έλεγαν. Αχ, Κένεθ. Ποτέ δεν μπόρεσα να ξεπεράσω πραγματικά τον προβληματικό εαυτό μου. Βολεύτηκα στην αρρώστια μου. Με βόλευε ο ρόλος του θύματος. Έτσι, όλοι θα με λυπόταν. Το παιδί που έχασε τους γονείς του. Θέλει προστασία. Βοήθεια. Να του δίνουν σημασία. Να ασχολούνται μαζί του για να νιώθει ζωντανός. Ο παππούς, ήξερε αυτή μου την πλευρά και προσπαθούσε να την χαλιναγωγήσει. Δεν τα κατάφερε πάντα, αλλά τουλάχιστον ήταν εκεί. Μαζί με την γιαγιά και τον Κένεθ

μου. Και μετά πέθανε. Και ο τελευταίος χρόνος ήταν ένα μαρτύριο. Έγινα το απόλυτο φυτό. Κλείστηκα στον εαυτό μου. Και πέθαινα μέσα μου, μέρα με την μέρα. Έφυγε και ο Κένεθ για Λονδίνο και δεν είχα δίπλα μου τους ανθρώπους που μπορούν να τον διαχειριστούν. Αυτόν. Τον άλλον. Τον σκοτεινό. Ναι. Σήμερα όμως, είπα να τον αφήσω ελεύθερο. Δεν μπορώ να τον κρατάω άλλο. Ήρθε για να πάρει εκδίκηση. Για τον παππού του. Για την μαμά του. Τον μπαμπά του. Για όλους. (Μικρή Παύση) Ναι, παππού μου. Ο Ντούγκαλ, πρέπει να πεθάνει. Ναι. Όχι; Δεν ξέρω. Τι να κάνω; Ναι παππού. Δεν ξέρω. Όχι δεν είναι σωστό. Τι λες; Ναι το ξέρω. Πρέπει. Κάποιος να πληρώσει. Να πεθάνει. Να σε ελευθερώσω. Ναι. Θα το κάνω. Όχι. Δεν θέλω. Πρέπει να σκεφτώ κάτι άλλο.

ΤΖΑΝΕΤ: Αγοράκι μου. Δεν αντέχω να σε βλέπω έτσι.

ΤΖΕΙΜΣ: Μα δεν με βλέπεις. Είσαι τυφλή. Πάντα ήσουν. Στον κόσμο σου. Γιαγιάκα μου.

ΚΕΝΕΘ: Τζέιμς, σε παρακαλώ.

ΤΖΕΙΜΣ: Σκάσε. Σκάστε όλοι. Μην μιλάει κανείς. Το κεφάλι μου. Δεν αντέχω. Ο πόνος, είναι αφόρητος. Νιώθω, ότι θα εκραγώ. Πονάω. Έλεος. (Βγάζει από την τσέπη του ένα μικρό όπλο.) Ορίστε, Ντούγκαλ. Ήρθε η ώρα να πληρώσεις.

ΚΕΝΕΘ: Τι πας να κάνεις;

ΤΖΑΝΕΤ: Αγόρι μου...

ΚΛΕΡ: Σε παρακαλώ, Τζέιμς. Μπορούμε να βρούμε μια λύση.

ΛΙΑΥ: Κάνε το. Να ξεβρωμίσει και το κρεβάτι μου επιτέλους.

ΚΕΝΕΘ: Μαμά...

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Δεν έχεις τα κότσια. (Μικρή Παύση) Δεν χρειάζεται να φτάσουμε εκεί.

ΤΖΕΙΜΣ: Ισχύει. Υπάρχει ένας άλλος τρόπος να ηρεμήσουμε όλοι.

(Σηκώνει το όπλο και σημαδεύει τον Ντούγκαλ.)

ΤΖΑΝΕΤ: Αγόρι μου, σε παρακαλώ. Πήγαινε να ξαπλώσεις.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Κάτσε ρε φίλε. Φτάνει.

ΤΖΕΙΜΣ: Παππού, καλή ξεκούραση.

ΚΕΝΕΘ: Τζέιμς, σε παρακαλώ.

ΤΖΑΝΕΤ: Αγόρι μου...

(Ο Τζέιμς σημαδεύει τον εαυτό του.)

ΚΕΝΕΘ: Δεν μπορείς να πεθάνεις...

ΤΖΕΙΜΣ: «Όλοι το ξέρουμε πως ό,τι ζει πεθαίνει, περνώντας από την εφήμερη τούτη ζωή στην αιωνιότητα.»

ΚΕΝΕΘ: Τζέιμς...

ΤΖΕΙΜΣ: «Τα υπόλοιπα είναι σιωπή.»

(Ο Τζέιμς πυροβολεί τον εαυτό του στο κεφάλι. Πέφτει κάτω. Σιωπή.)

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνή 1^η

(Τραπεζαρία. Ο Τζέιμς κείται νεκρός στο πάτωμα. Όλοι κάθονται. Κανείς δεν μιλάει. Σιωπή.)

ΤΖΑΝΕΤ: Πολύ ησυχία, βρε παιδιά. Αλήθεια δοκιμάσατε κρεατόπιτα; Η Λίλυ μου, την έφτιαξε. Η γλυκιά μου. Όλα για εμάς τα κάνει. Και αυτή και ο Ντούγκαλ. Μας προσέχουν. Και ο μικρός Φορντ μας αγαπάει. Έχει μια ιδιαίτερη σχέση με τον Τζέιμι μου. Τον μικρό μου.

ΚΛΕΡ: Τζάνετ –

ΤΖΑΝΕΤ: Κλερ. Ο μικρός βαρέθηκε. Δεν τον ακούω. Μάλλον κοιμήθηκε. Και δεν πρόλαβε να φάει πολύ. Δεν ήταν καλά σήμερα. Πολλά νεύρα. Του έπεσαν πολλά του παιδιού. Αλλά ευτυχώς έχουμε τους Φορντ. Οι Φορντ-

ΛΙΑΥ: Τζάνετ, σκάσε.

(Παύση)

ΤΖΑΝΕΤ: Λίλυ μου, γιατί φωνάζεις; Τι έπαθες κορίτσι μου; Τζέιμι. Τζέιμι. Πού είσαι παιδί μου;

ΛΙΑΥ: Μόλις πέθανε.

ΤΖΑΝΕΤ: Δηλαδή;

ΛΙΑΥ: Πέθανε. Αυτοκτόνησε. Καπούτ. Δεν υπάρχει πια. Τον χάσαμε. Πέθανε. Τι δεν καταλαβαίνεις μωρή βρωμόγρια;

ΚΕΝΕΘ: Αρκετά. Δεν αντέχω άλλο. Σταματήστε όλοι. Όλοι σας. Ένας είναι ο υπεύθυνος για όλα αυτά. Ένας και μόνο ένας. Ο Ντούγκαλ Φορντ. Ο πατέρας μου. (Μικρή Παύση) Το τέρας. Ακούς; Δεν θέλω να σε ξέρω. Για μένα, εσύ έπρεπε να πεθάνεις. Είχε δίκιο ο παππούς του Τζέιμς. Εσύ και μόνο.

ΛΙΑΥ: Κένεθ σταμάτα. Μπορεί ο πατέρας σου να έχει κάνει άπειρα λάθη και να είναι ένας μαλάκας, αλλά δεν δέχομαι ότι πιστεύεις αυτά που έλεγε πριν ο Τζέιμς. Αγόρι μου ήταν ένα άρρωστο παιδί-

ΚΕΝΕΘ: Άρρωστη είσαι εσύ και αυτό το ζώον που παντρεύτηκες. Αυτός που μας κατέστρεψε όλους. Ακούς ρε; Με διέλυσες. Μου πήρες τον έρωτα της ζωής μου. Σου αξίζουν τα χειρότερα. Όλων σας. Δεν είστε άνθρωποι εσείς. Δεν νιώθετε. Δεν ξέρετε τι θα πει να αγαπάς πραγματικά. Να αγαπάς άδολα κάποιον, χωρίς να περιμένεις αντάλλαγμα.

ΛΙΑΥ: Δεν υπάρχει άδολη αγάπη, Κένεθ. Ήμαρτον.

ΤΖΑΝΕΤ: Με αγάπη έγινε η πίτα. Φάτε λίγο. Έχει γίνει με μεράκι. Άντε. Τελειώνετε. Πρέπει να φάμε και τούρτα.

ΚΛΕΡ: Τζάνετ μου, δεν είσαι καλά. Μήπως θες να πάμε να ξαπλώσεις;

ΤΖΑΝΕΤ: Όχι καλή μου. Θα περιμένουμε να ξυπνήσει ο Τζέιμς.

ΚΛΕΡ: Τζάνετ μου, ο εγγονός σου δεν θα ξυπνήσει.

ΤΖΑΝΕΤ: Κοιμάται βαριά;

ΛΙΑΥ: Πέθανε. Π Ε Θ Α Ν Ε. Συγγνώμη, δεν το βλέπετε ότι δεν είναι καλά; Ήταν που ήταν σαλεμένη. Μετά από αυτό απέγινε το κακό. (Μικρή Παύση) Δεν γίνεται άλλο. Θα την πάω στο νοσοκομείο. Στα επείγοντα. Ή μάλλον, θα πάρω πρώτα τον γιατρό της. Μπορεί να χρειάζεται βοήθεια...

ΚΕΝΕΘ: Σοκ έχει πάθει. Αυτή που χρειάζεται βοήθεια, είσαι εσύ. Τι αναισθησία είναι αυτή; Πώς μπορείς;

ΛΙΑΥ: Είμαι ρεαλίστρια. Και ψύχραιμη, για να διαχειριστώ την κατάσταση. Κάποιος πρέπει να το κάνει και αυτό. Λοιπόν Τζάνετ, φεύγουμε.

ΤΖΑΝΕΤ: Πού πάμε; Γλυκό δεν φάγαμε. Πού είναι το αγοράκι μου; Ακόμα κοιμάται; Μα τι συμβαίνει; Γιατί δεν μου λέτε;

ΛΙΑΥ: Είπα φεύγουμε. Τώρα.

ΚΛΕΡ: Είσαι σίγουρη ότι μπορείς; Εννοώ στην κατάσταση σου.

ΛΙΑΥ: Ποια είπαμε ότι είσαι εσύ;

(Μικρή Παύση)

ΚΛΕΡ: Φίλη της οικογένειας. Αληθινή. Αστυνομικός. Γι' αυτό πρόσεχε, αν κάνεις το οτιδήποτε στην Τζάνετ θα μπει μέσα. Κατάλαβες;

ΛΙΑΥ: Δεν μας είπες τελικά. Έκανες παρτούζα εχτές;

ΚΛΕΡ: Δεν θα πέσω στο επίπεδο σου, καλή μου.

ΤΖΑΝΕΤ: Μα δεν είναι υπέροχη η σημερινή γιορτή; Γιορτή μνήμης. Νομίζω θα ήταν περήφανος ο Τζέιμι. Όχι ο εγγονός μου, ο οποίος ακόμα κοιμάται. Ο άνδρας μου. Και η κορούλα μου, που χάθηκε τόσο άδικα.

(Παύση. Ο Ντούγκαλ σηκώνεται από την θέση του. Παίρνει το πτώμα του Τζέιμι και το τοποθετεί πάνω στο τραπέζι.)

ΚΕΝΕΘ: Τι νομίζεις ότι κάνεις;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Είναι αγένεια προς τον νεκρό, να βρίσκεται τόση ώρα στο πάτωμα.

ΚΕΝΕΘ: Και εσένα τι σε νοιάζει; Δηλαδή στο τραπέζι δεν είναι αγένεια;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Είναι καλύτερα.

(Ο Κένεθ παίρνει ό,τι φαγητό βρίσκει μπροστά του και το πετάει στον Ντούγκαλ. Εκείνος προσπαθεί να αποφύγει τις βολές του Κένεθ και έτσι τα φαγητά πηγαίνουν προς κάθε κατεύθυνση. Γίνονται όλοι χάλια και έχουν πάνω τους φαγητά και ποτά.)

ΛΙΑΥ: Εγώ παίρνω την Τζάνετ και φεύγω. Δεν κάθομαι ούτε λεπτό παραπάνω στο τρελοκομείο.

ΚΕΝΕΘ: Μπα; Τώρα νοιάζεσαι την βρωμόγρια; Έτσι ξαφνικά;

ΤΖΑΝΕΤ: Για ποια λέει;

ΛΙΑΥ: Για μια φίλη. Δεν την ξέρεις. Άκου να δεις. Οπουδήποτε είναι καλύτερα από εδώ. Ε, και δεν θέλω να πεθάνει κιόλας. Θέλει βοήθεια. Δεν την βλέπεις πώς είναι; Έχει ασπρίσει και το στόμα της μάλλον έχει αρχίσει και στραβώνει. Για να μην αναφερθούμε σε αυτά που λέει...

ΚΕΝΕΘ: Ναι φύγε. Ποιος σε κρατάει; Έτσι και αλλιώς μόνο αυτό ξέρεις να κάνεις. Μην αντιμετωπίσεις το πρόβλημα. Απλώς φύγε.

ΛΙΑΥ: Κάποια στιγμή θα με καταλάβεις. *(Μικρή Παύση)* Λοιπόν Τζάνετ, φεύγουμε.

ΤΖΑΝΕΤ: Α. Πάμε βόλτα; Υπέροχα. Να ξυπνήσουμε και τον Τζέιμι.

ΛΙΑΥ: Πάμε βόλτα στο νοσοκομείο.

ΤΖΑΝΕΤ: Έχεις κάτι;

ΚΛΕΡ: Λίλυ, πρόσεχε. Ακούς;

ΤΖΑΝΕΤ: Μα πού είναι ο Τζέιμι; Θέλω να πάω εκεί που είναι. Να είμαι μαζί του. Τζέιμι. Τζέιμι.

(Η Λίλυ παίρνει την Τζάνετ και φεύγουν.)

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ελπίζω να φτιάξουν τα πράγματα.

ΚΕΝΕΘ: Δεν σε καταλαβαίνω. Τι έπαθες ξαφνικά; Εσύ πριν λίγο έκανες σαν τρελός. Τι άλλαξε;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Αυτοκτόνησε Κένεθ. Μπροστά στα μάτια μας. Επειδή πίστευε σε μια δεισιδαιμονία. Όλο αυτό έγινε, επειδή δεν

μπόρεσα να ελέγξω την οργή μου τότε. Με τάρραξε ο θάνατός του και η μετέπειτα συμπεριφορά της Τζάνετ. Έπαθε σοκ και διέγραψε τα πάντα από το μυαλό της. Έκανα πολύ κακό σε αυτήν την οικογένεια. (Μικρή Παύση) Και σε εσένα. Ό,τι και να έκανα, ό, τι και να συνέβη, εσύ θα είσαι ο πιο σημαντικός άνθρωπος στην ζωή μου. Ο γιος μου. Σε αγαπάω.

ΚΕΝΕΘ: Να φας σκατά. Και μετά λίγο από την κρεατόπιτα. Α. Και μετά να πας στον διάολο. Δεν θέλω να σε ξέρω. Κανείς δεν σε αντέχει. Ψόφα.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Συγνώμη, γιε μου.

ΚΕΝΕΘ: Δεν σου αξίζει, τίποτα καλό.

(Μικρή Παύση)

ΚΛΕΡ: Προτείνω, να ηρεμήσουμε όλοι. Ακόμα δεν έχω συνειδητοποιήσει τον χαμό του φίλου μου. Δεν μπορώ να ασχοληθώ με κάτι άλλο. Τι θα κάνουμε;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Πρέπει. Να ασχοληθείς με κάτι ακόμα. Κλερ, θέλω να παραδοθώ. Για όλα αυτά που έκανα. Για τους θανάτους της Κάμερον και του Γκλεν. Και για την κακή συμπεριφορά που είχα, απέναντι στην οικογένεια μου.

ΚΛΕΡ: Είσαι σίγουρος;

ΚΕΝΕΘ: Ορίστε; Τώρα το θυμήθηκες; Επίτηδες το κάνεις ε; Για να σε λυπηθούμε.

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Όχι. Είναι ο μόνος τρόπος να κάνω κάτι σωστό. Έστω και αργά. Κλερ, σε παρακαλώ. Μπορείς να με συλλάβεις και να με οδηγήσεις στο τμήμα; Για επίσημη κατάθεση.

ΚΛΕΡ: Τώρα; Χριστουγεννιάτικα;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Αν γίνεται, θα το προτιμούσα.

ΚΕΝΕΘ: Βιάζεται κιόλας.

ΚΛΕΡ: Και ο Τζέιμς;

ΚΕΝΕΘ: Θα μείνω εγώ μαζί του. Θα το αναλάβω εγώ. Πήγαινε τον στο τμήμα. Ίσως είναι ό,τι καλύτερο έχει κάνει στην ζωή του. Σε παρακαλώ, Κλερ.

ΚΛΕΡ: Εντάξει, αν αυτό θέλετε. Όμως μην φύγεις. Θα έρθω όσο πιο γρήγορα μπορώ.

ΚΕΝΕΘ: Εντάξει.

ΚΛΕΡ: Είσαι έτοιμος, Ντούγκαλ;

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Ναι.

ΚΛΕΡ: Πάμε. Επιστρέφω, Κένεθ.

(Παύση)

ΝΤΟΥΓΚΑΛ: Σε αγαπώ, Κένεθ. Είσαι ο γιος μου.

ΚΕΝΕΘ: Σε μισώ.

(Η Κλερ και ο Ντούγκαλ φεύγουν από το σπίτι. Ο Κένεθ κάθεται σε μια καρέκλα. Δίπλα από το πτώμα του Τζέιμς.)

Σκηνή 2^η

(Τραπεζαρία. Ο Τζέιμς βρίσκεται πάνω στο τραπέζι και γύρω του λίγα κομμάτια κρεατόπιτας. Φαγητά πεταμένα παντού. Ο Κένεθ κάθεται σε μια καρέκλα με βλέμμα κενό.)

ΚΕΝΕΘ: Είσαι τόσο όμορφος. Σαν να κοιμάσαι. Ναι. Αυτό είναι. Κοιμάσαι. Πόσο γαλήνιος. Όμορφος. Ο έρωτας της ζωής μου. Με ένα κομμάτι πίτα πάνω του. Το άλλο μου μισό. Κείτεται νεκρός πάνω σε ένα τραπέζι. Και εγώ μόνος μου, σε αυτό το καταραμένο σπίτι. Μόνος μου. Χωρίς κανέναν πια. Έφυγες και με άφησες μόνο μου. Εγωιστή. Δεν με σκέφτηκες. Πού είσαι; Με ακούς; Το ξέρω ότι με ακούς. Πού είσαι λέω. Τζέιμς. Τζέιμι. Αγάπη μου. Πού είσαι; Σε φωνάζω. Είμαι εδώ. Έμεινα για να σε αποχαιρετήσω. Για να σε φροντίσω μια ακόμη φορά. Σαν καλός και γνήσιος αδελφός σου. *(Παύση)* Τζέιμς. Τζέιμς. Εδώ είμαι. Τζέιμς. Μίλα μου. Σε παρακαλώ. Μίλα μου. *(Σηκώνεται από την καρέκλα και παίρνει το κομμάτι πίτα που βρίσκεται πάνω στον Τζέιμς και αρχίζει και το τρώει)* Υπέροχο. Ναι. Δεν δοκίμασα πριν. Τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή. Η καλύτερη κρεατόπιτα της Σκωτίας. Με την καρδιά του πατέρα μου. Πακέτο, με τον αγαπημένο μου. Τι άλλο να ζητήσω; Μμμ τι γεύση; Υπέροχη. Είναι πολύ καλή μαγείρισσα η μητέρα μου. Ναι. Εύπνα αγάπη μου. Εύπνα να φάμε μαζί. Τζέιμς. *(Συνεχίζει και τρώει. Παίρνει ένα μέρος του κομματιού και το απλώνει στο πρόσωπο του Τζέιμς. Αρχίζει και τρώει την πίτα που βρίσκεται εκεί, φιλώντας τον.)* Αγάπη μου. Εύπνα. Νιώθω πολύ καυλωμένος αυτήν την στιγμή. Πάρε με, εδώ και τώρα. Τζέιμς.

(Μικρή Παύση. Ξαφνικά ακούγεται η φωνή του Τζέιμς.)

ΤΖΕΙΜΣ: Κένεθ, σταμάτα. Αρκετά.

ΚΕΝΕΘ: Επιτέλους. Έκανες την εμφάνιση σου.

ΤΖΕΙΜΣ: Σε παρακαλώ ηρέμησε. Πρέπει να μιλήσουμε.

ΚΕΝΕΘ: Τώρα θα μιλήσουμε; Σοβαρά; Τόση ώρα θα μπορούσαμε.... Έπρεπε να με είχες εμπιστευτεί. Μαζί θα

βρίσκαμε την λύση. Οι άλλοι σε νομίζανε για τρελό, αλλά εγώ σε ξέρω. Το είδα στα μάτια σου, ότι έλεγες την αλήθεια.

ΤΖΕΙΜΣ: Κένεθ καταλαβαίνω, ότι είσαι φορτισμένος-

ΚΕΝΕΘ: Φορτισμένος; Μόνο αυτό; Είσαι σοβαρός; Είσαι ο έρωτας της ζωής μου, Τζέιμς. Και πριν λίγο, αυτοκτόνησες. Και πριν από αυτό, έμαθα ότι είσαι αδελφός μου. Ο πατέρας μου... ή μάλλον αυτός που νόμιζα για πατέρα μου, σκότωσε τους γονείς σου και τώρα θα πάει φυλακή. Α. Και ο αληθινός μου πατέρας, έγινε πίτα. Βασικά η καρδιά του. Νομίζω, είμαι κάτι παραπάνω από φορτισμένος.

ΤΖΕΙΜΣ: Έχεις δίκιο, αλλά πρέπει να καταλάβεις.

ΚΕΝΕΘ: Τι να καταλάβω. Δεν με πειράζει τίποτα απ' όλα αυτά. Δεν με νοιάζει που έχουμε γαμηθεί και ας είμαστε αδέρφια. Το μόνο που με νοιάζει είναι, ότι ήσουν ο άνθρωπος μου και χωρίς να με ενημερώσεις, σηκώθηκες και έφυγες και με άφησες μόνο μου. Δεν με σκέφτηκες καθόλου. (Μικρή Παύση) Σ' αγαπάω.

ΤΖΕΙΜΣ: Και εγώ σε αγαπάω. Ειλικρινά. Αληθινά. Με όλο μου το είναι. Το ξέρεις. Όμως πρέπει να καταλάβεις. Σε παρακαλώ. Άκου με. Ηρέμησε και άκου με.

ΚΕΝΕΘ: Τι να ακούσω; Τίποτα δεν έχει νόημα πια.

ΤΖΕΙΜΣ: Τα πάντα έχουν νόημα. Δεν ξέρω αν θα έχω ξανά την ευκαιρία να σου μιλήσω. Η κατάρα-

ΚΕΝΕΘ: Δεν με νοιάζει η κατάρα. Έφυγες. Αυτό. Μόνο.

ΤΖΕΙΜΣ: Έχεις δίκιο. Έπρεπε να γίνει όμως. Δεν μπορούσα να σκοτώσω τον Ντούγκαλ. Δεν είμαι δολοφόνος. Έπρεπε να βοηθήσω τον παππού μου. Και κάποιος έπρεπε να πληρώσει. Αυτός ο κάποιος ήμουν εγώ. Δεν ήθελα να σε μπλέξω παραπάνω σε αυτό. Κατάλαβε με, σε παρακαλώ. Προτιμώ να υποφέρω εγώ. Έστω και μακριά σου. (Μικρή Παύση) Έπρεπε να ηρεμήσω από το

κεφάλι μου. Την αρρώστια μου. Θα χειροτέρευα. Να σε προστατέψω ήθελα.

ΚΕΝΕΘ: Από τι;

ΤΖΕΙΜΣ: Από την μανία των οικογενειών μας. Από εμένα. Από όλα. Σε αγαπάω, όσο κανέναν άλλον στον κόσμο. Λυπάμαι που έφυγα και έμεινες πίσω. Αλλά δεν είχα άλλη επιλογή. Μόνο έτσι θα σταματούσε όλο αυτό.

(Παύση)

ΚΕΝΕΘ: Ωραία. Σε ακούω. Το κατανοώ. Λοιπόν. Θα πάρω εγώ την θέση σου.

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι. Τι είναι αυτά που λες;

ΚΕΝΕΘ: Θα αυτοκτονήσω και έτσι θα σε αποδεσμεύσω, από αυτήν την γαμημένη κατάρα.

ΤΖΕΙΜΣ: Όχι. Όχι. Δεν μπορώ να το επιτρέψω αυτό. Δεν θα έχει νόημα. Σε παρακαλώ. Εσύ πρέπει να φύγεις. Από όλους και από όλα. Να πας στην Αμερική. Πάντα το ήθελες. Να γίνεις ηθοποιός εκεί. Ο καλύτερος θα είσαι.

ΚΕΝΕΘ: Μαζί θέλαμε να πάμε.

ΤΖΕΙΜΣ: Το ξέρω. Πάντα θα είμαι μαζί σου. Στην καρδιά σου. Στο μυαλό σου. Πρέπει να ζήσεις. Να προχωρήσεις την ζωή σου. Μακριά από αυτήν την αρρώστια που ζούμε εδώ. Την αρρώστια της Σκωτίας. Της κρεατόπιτας.

ΚΕΝΕΘ: Είναι ωραία η κρεατόπιτα. (Μικρή Παύση) Όχι αυτή με τον μπαμπά μας. Η άλλη η κανονική.

ΤΖΕΙΜΣ: Και αυτή νόστιμη ήταν.

ΚΕΝΕΘ: Ήταν.

ΤΖΕΙΜΣ: Πρέπει να προχωρήσεις παρακάτω.

ΚΕΝΕΘ: Πώς θα μπορέσω χωρίς εσένα; Δεν μπορώ να σε αφήσω φυλακισμένο εδώ μέσα.

ΤΖΕΙΜΣ: Θα μπορέσεις. Αγαπιόμαστε. Είσαι δυνατός. Το ξέρω είμαι ασυγχώρητος που έφυγα, όμως σου έχω εμπιστοσύνη. Θα τα καταφέρεις. Προσπάθησε να με καταλάβεις.

ΚΕΝΕΘ: Σε καταλαβαίνω. Απλώς δεν μπορώ να το αποδεχτώ. Είσαι ο άνθρωπος μου.

ΤΖΕΙΜΣ: Και πάντα θα είμαι. Το ξέρεις. Θέλω να ζήσεις. Σε παρακαλώ. Αγάπη μου.

ΚΕΝΕΘ: Ναι, αλλά εσύ;

ΤΖΕΙΜΣ: Έχω μια ιδέα. Μπορείς να με αποδεσμεύσεις.

ΚΕΝΕΘ: Πώς;

ΤΖΕΙΜΣ: Μπορείς να κάψεις το σπίτι. Τώρα που λείπουν όλοι. Να σταματήσουμε την κατάρα.

ΚΕΝΕΘ: Μα δεν ξέρεις ότι θα πετύχει.

ΤΖΕΙΜΣ: Μπορούμε να δοκιμάσουμε. Τι λες; Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα.

ΚΕΝΕΘ: Τι άλλο να χάσουμε δηλαδή; *(Μικρή Παύση)* Άμα πονέσεις;

ΤΖΕΙΜΣ: Αγάπη μου είμαι νεκρός. Δεν πρόκειται να πονέσω. Μην το σκέφτεσαι. Είναι η μόνη λύση.

(Παύση)

ΚΕΝΕΘ: Ίσως και να το κάνω. Δεν ξέρω. Πάντως σίγουρα θα φύγω από την χώρα. Και δεν θα ξαναδώ κανέναν τους. Θα ζήσω.

ΤΖΕΙΜΣ: Αυτό είναι αγάπη μου. Πρέπει να ζήσεις. Πρέπει και οι δύο να καταφέρουμε να προχωρήσουμε, πέρα από τους Μακένζι και τους Φορντ.

ΚΕΝΕΘ: Θα είναι δύσκολο. Ειδικά για μένα, που δεν θα σε έχω.

ΤΖΕΙΜΣ: Θα τα καταφέρεις. Άλλωστε είσαι αδερφός μου. Ένας Μακένζι.

ΚΕΝΕΘ: Σ' αγαπώ. Πολύ.

ΤΖΕΙΜΣ: Και εγώ.

(Ο Κένεθ παίρνει ένα κομμάτι κρεατόπιτα και τρώει.)

ΤΖΕΙΜΣ: Σου αρέσει τόσο πολύ;

ΚΕΝΕΘ: Θέλω να θυμάμαι την γεύση της.

(Ο Τζέιμς γελά. Ο Κένεθ φιλά τα χείλια του αγαπημένου του και φεύγει από το σπίτι.)